

ÉLETÜNK ÉS JÁTÉKAINK

*„Taníts minket úgy számlálni napjainkat,
hogy bölcs szívhez jussunk!”
Zsoltárok Könyve 90,12*

KALENDÁRIUM
FEBRUÁR – BÖJTTELŐ HAVA –
TÉLUTÓ – JÉGBONTÓ HAVA

Február 1. – „A köztársaság napja”

1946. február 1-jén fogadta el a Magyarország államformájáról szóló 1946. évi I. törvénycikket az országgyűlés. Ennek emlékére 2005-ben a Magyar Köztársaság kormánya a kulturális miniszter előterjesztésére február 1-jét a köztársaság emléknapjává nyilvánította.

Február 1. – 25 esztendeje, e napon tüntetés zajlott a magyarországi román nagykövetségnél a román falurombolás miatt

1988. január 28-án a romániai menekültek segítésére Budapesten megalakult a Menedék Bizottság, február 25-én pedig tárcaközi bizottságot hoztak létre. Február 1-jén több százan tiltakoztak Ceaușescu politikája ellen a budapesti román nagykövetségnél. Magyarországon addig példátlan, 420 aláírot (Csoóri Sándortól Tamás Gáspár Miklósig, Göncz Árpádtól Orbán Viktorig) felvonulató nyilatkozatban fordultak magyar állampolgárok Románia lakosaihoz, szolidaritásukról biztosítva a diktatúra ellen küzdőket.

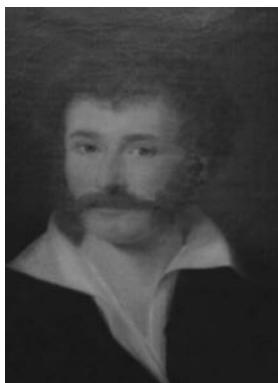
Február 5. – 225 esztendeje született Kisfaludy Károly

Kisfaludy Károly (Tét, 1788. február 5. – Pest, 1830. november 21.) költő, drámaíró, festő. A reformkori irodalmi élet fő szervezője, az Aurora szerkesztője, az Aurora-kör elindítója, a magyar novella egyik első meghonosítója.

„Önmagában élni legszebb égi jutalom;

Boldog a ki érzi s használja mennyei javát...”

(Végső óhajlás)

Február 13. – 1945-ben e napon ér véget Budapest ostroma és a főváros német megszállása

Az ostrom következtében a főváros közel 40 ezer épületének 27 százaléka elpusztult vagy súlyosan megrongálódott; több mint 32 ezer lakás megsemmisült vagy lakhatatlanná vált. Kiegett a Pesti Vigadó, a királyi vár, súlyosan megsérült az Operaház, a Zeneakadémia és a Nemzeti Színház. A németek felrobbantották az összes Duna-hidat. A szovjetek a harcokban és a Konrad-hadműveletekben csaknem 80 ezer katonát veszítettek, a sebesültek száma meghaladta a 240 ezret. A német-

magyar katonai veszteség – halottak és sebesültek – is elérte a százezret.

Február 16. – 125 esztendeje Kolozsváron mutatták be Madách Imre Mózes című drámáját

Madách Imre (1823-1864) nem véletlenül választotta Mózeset, az emberiség őskorának ezt a gigászi alakját, minden népvezér példáját drámája hőségévé. Izgatta a nép és a nép vezérének viszonya. Az ókori zsidó nép világában az akkori magyar közélet problémáit fejezte ki. A Mózes volt végső műve.

A zsidók története is minden kis nép történetének példája lehet, s lett is a történelem folyamán. A Mózes-dráma távlatai sokkal messzebbre mutatnak az 1860-as évek nacionalizmusánál. Madách annak a liberális humanizmusnak volt lelkes híve, amely reformkorunk legértékesebb ereként bukkan elénk.

Február 21. – Nemzetközi Anyanyelvi Nap

„Látjátok, feleim, szemetekkel, mik vagyunk! Bizony por és hamu vagyunk. Mennyi malasztban teremté először Isten a mi őszünket, Ádámot, és adta vala neki a paradicsomot házul. És a paradicsomban való minden gyümölcsből, monda neki, hogy éljen, csupán egy fa gyümölcsétől tiltá el. De mondá neki, miért ne egyék. Bizony, amely napon eszel azon gyümölcsből, halálnak halálával halsz.” (Halotti beszéd és könyörgés – részlet)

Február 21. – Eszter böjtje

Eszter böjtje annak emlékére került be a jeles napok közé, hogy a fogságban, diaszpórában élő perzsi zsidók böjtöltek, hogy Hámán (az amálekita) gyilkos terve ne valósulhasson meg ellenük. A nép csatlakozott Eszter királyné és nagybátyja, Márdokeus (Mordecháj) böjtöléséhez i.e. 365-ben.

Az első „holokauszt kísérlet” így nem sikerült, és visszajára fordult: Hámán életével fizetett. E napon a Tórából olvassák: *2Mózes 32,11-14 és 34,1-10*

„De Mózes esedezék az Úrnak, az Ő Istenének színe előtt, mondván: Miért gerjedne Uram a Te haragod néped ellen...és abbahagyá az Úr azt a veszedelmet, amelyet akart vala bocsátani az Ő népére.”

Február 24. – Purim

A „purim” név a „sorsvetést” jelentő פּוּרִים púr szóból ered, mert Hámán így választotta ki az időpontot, amikor ki akarta irtani a zsidókat. A purimhoz különböző vallási kötelezettségek (micvák) kapcsolódnak. Az első, hogy a zsidók meghallgassák Eszter tekercsének közösségi felolvasását a zsinagógában az ünnepet köszöntő este és reggel, mely alatt az évben egy alkalommal hangoskodhatnak is, sőt, mi több: kötelesség Hámán nevének említésekor zajt csapni. Egy másik

(Folytatás a 35. oldalon.)

Tartalom

KALENDÁRIUM – Február	2
BIBLIAI GONDOLATOK	
A játszma vége <i>(Iványi Gábor)</i>	4
AKTUÁLIS	
Játék a Bibliában <i>(Bereczky Géza)</i>	5
ÜNNEPEINK	
Farsang <i>(KKS)</i>	6
AMIRŐL BESZÉLNEK	
„És ha a királynak tetszik, és kegyet találtam öelőtte...” <i>(Vattamány Gyula)</i>	7
AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM NŐALAKJAI	
A természet kreatív barátja <i>(Szabó Ildikó)</i>	8
HITÉPÍTŐ IRODALOM	
Arthur von Bergen önéletrajza <i>(Iványi Tiborné ford.)</i>	10
ZSIDÓ ÉLET	
A Purim <i>(Schlesinger Hanna)</i>	13
IFI SAROK	
Így játszunk mi – Hejcén <i>(Bereczky Géza)</i>	15
BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN	
Könnyelmű, ingatag szellemek elrabolják az Ige erejét <i>(Göncz Zoltán)</i>	17
ÉLET ÉS ZENE	
Játék és muzsika – 10 bekezdésben <i>(Göncz Zoltán)</i>	18
INTÉZMÉNYEINK ÉLETÉBŐL	
Kérni, kapni, adni... – az adományozásról <i>(Tárkányi Adrien)</i>	19
Advent az szolnoki idősoththonban <i>(Lakatos Anka)</i>	21
ÍGY ÍRUNK MI	
Kirakós játék <i>(MÁ)</i>	22
HÍRMOZAIK	23
EGYPERCES ÁHÍTAT MINDEN NAPRA <i>(ig)</i>	24
ISTENTISZTELETI REND – Február	28
TŰZHELY	29
ÉLET ÉS VIDÁMSÁG	30
ÉLET ÉS BÖLCSESSÉG	30
ANNO	
Apróságok Wesley életéből	31
AJÁNLÓ	32
KIK VAGYUNK?	
A methodista mozgalom története	33
ÉLET ÉS IRODALOM	
Molnár Ferenc: A Pál utcai fiúk <i>(részlet)</i>	34
RÍMELŐ	36

IMPRESSZUM

Kiadja a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség * 1086 Budapest, Dankó u. 11. * Telefon/fax: (06-1) 577-0515/577-0514 * E-mail: ev@wjlf.hu * www.metegyhaz.hu * ISSN1216 7223 * Technikai számunk:0444 * Bankszámlaszám:OTP Bank Rt.: 11708001-20520380 * Készíti a szerkesztőbizottság * Felelős szerkesztő: Iványi Margit * Felelős kiadó: Iványi Gábor * Éves előfizetési díj: 1440 Ft * Egyes példányszám ára 120 Ft * Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.

BIBLIAI GONDOLATOK

A játszma vége

„Tekel, azaz megmérettél a mérlegen....” (Dániel 5,27)

Az Útmutatóban, bibliaolvasó vezérfonalunkban február harmadik szombatjának egyik kiírt igéje Belszár király lakomájára kalauzol el bennünket. Együtt az ország vezetői. Egy egész birodalom irányításához szükséges és elégséges önbizalommal, sőt, önhittséggel rendelkeznek. Hatalmuk amúgy legitim, elvitathatatlan. A kincstár megtöltve az elődök által felhalmozott értékekkel. Belszár azonban jelezni kívánja, hogy ő visszamenőleg is hatalmasabb minden királynál, és a megörökölt szent, szakrális edényeket és eszközöket egyszerűen a saját játékaiknak tekinti. Fittyet hány az ősi szokásokra, melyek megkövetelték például a legyőzöttekkel szembeni tiszteletet. Természetesen jellemtelen alattvalói egymást megelőzve sietnek maguk is részt venni e tabudöntögetésben, s az erkölcsi értékek lerombolásában. A király a jeruzsálemi templomból zsákmányolt áldozati kelyhekből, az Úrnak szentelt edényekből vedeli tivornyáján a mámorító italt.

Ekkor váratlanul s megállíthatatlanul megjelenik egy – eddig láthatatlan – hatalmas kéz, és ujjával írni kezd egy letörölhetetlen, és csak az igazak által megfejthető szöveget: „*Mene, Mene, Tekel Ufarszin*”. A nyelvünkön e formában szinte szállóigévé vált rejtelmes mondat a szabadságjogaiban korlátozott, de most egyetlen alkalmas szövegfejtőként előrántott Dániel magyarázata szerint ez: „*Mene, azaz számbavette Isten a te országot, és véget vet annak. Tekel, azaz megmérettél a mérlegen, és híjjával találtattál. Peresz, azaz elosztott a te országot, és adatott a médeknek és perzsáknak.*” (25-27)

Nem mondhatunk ma sem mást, legyen bármilyen a társadalmi helyzetünk vagy a hatalomhoz fűződő viszonyunk, mint hogy minden hatalom Istené, és ennek az abszolút mértéknek kell megfeleltetnünk minden földi törvényt, rendelkezést és cselekedetet. A hatalom sosem korlátlan, minden, az értékeket megcsúfoló akarnokság önmagában hordozza a bukás kikerülhetetlen bekövetkeztét, a megfellebbezhetetlen isteni kritikát, és a hatalom bizonyos és teljes elvesztését. A magunk szűk körében vagy lehetőségeink tágabb keretei között is tudomásul kell vennünk, hogy az Isten ujjával írt ige a falról le nem törölhető. Az e hónapban esedékes Purim ünnep tanulsága is az, hogy senki nem lehet a világ ura és a Mindenható Isten felettese ezen a földön. Az Örökkévaló pedig mindig a jogaiban korlátozható kiszolgáltatók oldalán van.

A lakomának még nincs vége. A lármás játék zajlik. De Isten mérlegre teszi a játékosok teljesítményét. A kéz megjelent a falon. A sorsunk azonban még a mi kezünkben van. Boldog, aki nem játssza el a lehetőségeit!

Iványi Gábor

AKTUÁLIS

Játék a Bibliában

A játék ősidőktől fogva az ember alaptevékenységének számít, az embernek szüksége van arra, hogy átélje azt az enyhe feszültséget és jóleső örömet, amelyet csakis a játszó ember, a homo ludens érezhet.

A játék sokféleképpen oldja az emberben a feszültségeket, és feltárhat olyan dimenziókat is, melyeket a céltudatos tevékenységek során az ember ritkábban fedez fel – ha felfedez egyáltalán. A játékban bőséges élettapasztalatok megszerzésére nyílik lehetőség. Minden játék egy szabályrendszeren belül működik, a szabadság mindig egy rendszeren belül biztosít lehetőséget a kreatív alkotásra. A játék szinte mindig megtanít győzni és veszíteni – tehát voltaképpen mindenre...

A Bibliában meglehetősen ritkán esik szó játékról, ám ha mégis, akkor igen gyakran negatív értelemben.

Amikor Mózes éppen a Tízparancsolaton dolgozott, távol volt a néptől, azonnal megkezdődött a felelőtlen játék, talán a frissen kivívott szabadság keserű gyümölcsként: „*Felkelvén azért másnapon jó reggel, áldoztak égőáldozattal és hálaáldozattal is; azután leült a nép enni és inni; azután felkeltek játszani.*” (2 Móz 32,6). Az újabb fordítások a „játék” helyett a „mulatozni” szót használják, felette valószínű, hogy nem ártatlan játékról volt szó. A tivornyázásban egészen az aranyborjú imádatáig jutottak el, nem is maradt el a véres megtorlás.

Pál ugyanezzel a példával figyelmezteti a Korinthusiakat (1Kor 10,7).

Ezek a helyeken tehát nem a jó értelemben vett játékról van szó, talán jobb fordítás a „tivornyázás”, vagy a „mulatozás”. Bír 16,27-ben a megvakított Sámson játékában akartak gyönyörködni a csúfolódó filiszteusok. A pusztá kézzel működtetett malom jó kis szórakozást ígért az extrém sportok akkori kedvelőinek, a mintegy 3000 néző azonban kínhalált halt, hiszen Sámson visszakapta az erejét, és ledöntötte az oszlopokat, megölte ezzel saját magát és Izrael kárörvendő ellenségeit is.

Természetesen nem minden játékot ítél el a Biblia, hiszen a gyerekek és a felnőttek már akkor is szerettek játszani. Mikkel játszottak? A régészek a szentföldi ásatások során igen sok játékot találtak: csörgőket, keprelőket és olyan agyagtárgyakat, amelyek valószínű-

leg játékok lehetnek. Előkerültek táblák és kockák, no meg megszelídített kis madárral is játszottak. Legalábbis erre lehet következtetni a Jób 41,5-ből, ahol Isten felteszi a szónoki kérdést: *játszadozhatunk-e a vízilóval, mint a madárral és megköthetjük-e azt gyermekeink kedvéért?*

Az Újszövetségben Máté evangéliumában olvashatjuk, hogy hasonló ez a nemzedék „*azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon ülnek, és ezt kiáltják a többieknek: Furulyáztunk nektek és nem táncoltatok, siratót énekelünk és nem gyászoltatok*” (Mt 11,16-17). Ebből a rövid részletből talán egy korabeli gyermekjátékra következtethetünk, a felnőtteket utánzó szerepjátékokat tehát már Jézus korában is játszhatták a gyerekek. Hogy a zsidóság a hellenisztikus korban megismerkedett a színjátszással és a sporttal, azt a deuterokanonikus Bölcsességek könyvéből is láthatjuk. Ez a könyv említi először a koszorút nyert győztes képét. A bölcsesség az az el nem hervadó koszorú, amelyet, Isten és ember is elismer, „*ha jelen van, utánozzák; ha távol van, vágyódnak utána; koszorú van a fején, és örökké ünnepli diadalát, mert győzött a tisztaság küzdelemben.*” (Bölcs 4,2).

Pontosan ezt a képet használja Pál is, hogy megértesse, hallgatóságával, hogy a kereszténynek mindent el kell követni üdvössége érdekében: „*Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant. Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgálva teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre* (1Kor 9,24). Máshol Pál inkább a „fair play”-t hangsúlyozza: „*Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez.*” (2 Tim 2,5)

Láthatjuk, hogy a városokban prédikáló Pál milyen gyakran vesz példát a korabeli sportversenyek témaköréből, míg Jézus a mezőgazdaságból vett példákkal tanít.

Az egyháztörténelem nagy alakjai közül Luther érdekes és játékkal kapcsolatos hasonlattal él, amikor Jancsi fiának ír a mennyországról: „*Ha együtt mindnyájan eljönnek, nekik is lesz sípjuk, dobjuk, lantjuk és mindenféle húros játékszerük, ők is fognak táncolni és kis nyilacsákkal lövöldözni.*” Lisieux-i Szent Teréz, szín-

tén egy játékszerrel példálódzik, amikor a Kis Jézus labdájának mondja magát. Talán ezek a példák is jól mutatják, hogy a játékosság mindig is az ember vonzó tulajdonsága volt – és ma is az.

Bereczky Géza

ÜNNEPEINK

Farsang

Ezt a hónapot leginkább népi hagyományok jellemzik ünnepek szempontjából.

A farsang Vízkeresztől (január 6.) hamvazószerdáig, a nagyböjt kezdetéig tartó időszak elnevezése, amelyet hagyományosan a vidám lakomák, bálók, multságok, népünnepélyek jellemeznek. A farsang jellegzetessége, hogy a keresztény liturgikus naptárban nem kötődik hozzá jelentős vallási ünnep, alapvetően a gazdag néphagyományokra épül. A kereszténység előtti időkből származó farsangi multságokat az „erkölcsös” 16. és 17. században nem eredete, hanem bujaságot szimbolizáló szokásai miatt tiltották.

A farsang csúcspontja a karnevál, hagyományos magyar nevén „a farsang farka”. Ez a farsangvasárnaptól húshagyó keddig tartó utolsó három nap, ami nagy multságok közepette, valójában télbúcsúztató is. Számos városban ekkor rendezik meg a híres karneválokat (riói karnevál, velencei karnevál), Magyarországon pedig a farsang legnevezetesebb eseményét, a *mohácsi busójárást*, mely egyébként sokác-horvát eredetű.

A *farsang* elnevezése és a legrégebbi szokásadatok középkori német polgári hatásra vallanak, de vannak az Anjou-k és Mátyás király udvarából itáliai hatásra utaló adatok is. A farsang a párvalasztás és az esküvők időszaka volt, mivel a húsvéti böjt idején már tilos volt esküvőt tartani. A falvakban a legények szervezték a bálókat. A lányok – rokonaik közvetítésével – bokrétát adtak a kiszemelt legényeknek, akik a farsang végén nyilvános színvallásként a kalapjukra tűzték a bokrétát. A báliszezon és táncmultság lényege az eljegyzés volt.

Farsangvasárnap

A farsangvasárnap a farsangi időszak végén levő farsang farkának első napja. Számos helyen ezen a napon tűzték a legények kalapjukra a kiválasztott lányok bok-

rétáját. Hétfő a farsang farkának középső napja. Gyakran ezen a napon tartották az asszonyfarsangot. Ezen a napon a nők korlátlanul ihattak, zeneszó mellett nótáztak, férfi módra mulattak. Ezután húsvétig már tilos volt az esküvő, a tánc és a vigadalom.

Húshagyó kedd

A húshagyó kedd, a farsang és egyben a farsang farkának utolsó napja. A farsangtemetés időpontja. Ezen a napon általában szalmabábut vagy koporsót égettek, jelképesen lezárták a farsangot és a telet.

A húshagyó keddet követi a hamvazószerda, ami a 40 napos nagyböjt kezdete.

Koncz király és Cibere vajda

Koncz király és Cibere vajda egy Európa-szerte elterjedt szokás, dramatikus játék. Cibere vajda neve a böjti ételt, a cibérét jelképezi, Koncz király pedig a húsos, zsíros ételleket. Vízkeresztkor és húshagyó kedden megküzdöttek egymással, először Koncz király, másodsor pedig Cibere vajda nyerte a párviadalt. Farsangi szokások keretében szalmabábokkal is eljátszották a tréfás küzdelmet.

KKS

(Forrás: wikipedia)

Farsangi fánk

AMIRŐL BESZÉLNEK

„És ha a királynak tetszik, és kegyet találtam őelőtte...”

Elmélkedés az egyház és állam közti játszmákról

Érdekes ívet járt be az elmúlt 23-24 évben az egyházak és az állam viszonyának magyarországi politikai története. Az ív mindkét végpontját, pontosabban két emblematikus pontját (mivel a történetnek se eleje, se vége) ugyanaz a rövid szócska jelzi, mégpedig a „kegy”.

Valamikor 1988 végén vagy 1989 elején, nem sokkal a rosszemlékű Állami Egyházügyi Hivatal megszűnése előtt, Berecz János tett egy tréfás nyilatkozatot, melyben az akkor éppen aktuális ötletét osztotta meg a nagyközönséggel arról, miképpen is lehetne tovább javítani az állam és az egyház viszonyát: „... az agitprop bizottság... úgy foglalt állást, hogy minden egyháznak, minden bejegyzett egyháznak, kivéve a szabadegyházakat, évente egyszer lehetővé teszi, hogy a televízióban megnyilvánuljon. Nem kegy, nem ajándék, hanem politika: évente egyszer a bejegyzett egyházak, ha tisztességesen viselkednek, akkor meg is nyilvánulhatnak” – fogalmazott fesztelenül Berecz, akihez akkoriban az MSZMP KB-n belül tartozott a legfelsőbb szinten az egyházügyi.¹ Szavai persze világosan mutatják, hogy az említett gesztus igenis kegy, csak a magas rangú politikus (ekkor még) érzékelte, hogy ebben a szövegösszefüggésben nem illik egy effajta kezdeményezést így nevezni. Viszont a médiamegjelenés olyan „lehetőség” (volt), amelyet „tisztességes viselkedéssel” bizony ki kell(ett) érdemelni. „Kivéve a szabadegyházakat”, amelyek nem kaptak kegyelmet: még csak ki sem érdemelheték ezt az adományt, tőlük ugyanis semmiféle politikai hasznot sem várt az akkori rendszer.

Még egyszer leírom: ekkor 1988-89-et írtunk. Azóta megtörtént a demokratikus fordulat. Az ország nem kevés erőfeszítéssel képviselői demokráciát épített fel, melyet jogállami keretek közé illesztett, megalkotva többek között az 1990. évi IV. törvényt a lelkiismereti és vallásszabadságról, valamint az egyházakról. A törvény külön kimondta azt, hogy „Az egyházakat

azonos jogok illetik, és azonos kötelezettségek terhelik” [15. § (3)].

Azóta sokat változott a világ: a rendszerváltás történelmi íve mintha éppen a kiindulópont elé látszana visszalendülni. A következő „kegy” ugyanis már 2012 februárjában szökkent ki Lukács Tamás, a Parlament emberi jogi bizottsága elnöke fogának kerítésén, mégpedig egy bizottsági ülés után, egy igen sajátos „jogtörténeti” helyzetben. A Fidesz által újraalkotott egyházi törvény (egészen pontosan a 2011. évi CCVI. törvény) ugyanis teljesen átláthatatlan szempontok alapján hozott kivételezett helyzetbe eredetileg 14, majd 2012 márciusától összesen 27 vallási felekezetet, miközben az összes többi egyház, mely pedig az 1990-es törvény alapján megtartotta vagy elnyerte az egyházi státuszt, vagy egyesületté volt kénytelen alakulni, vagy jogutód nélkül megszűnt. Lukács Tamás a „kegy” szóval világosan kijelölte az új helyzet játékszabályait. Az ő mondata annyiban különbözik Bereczétől, hogy itt már nem tapasztalunk semmiféle pironkodást akkor, amikor az említett főnév elhangzik. Lukács Tamás nem volt szégyellős, és nem érezte illetlennek „kegy”-nek nevezni a kormányzat helyzetértékelését.

Immáron nem a törvények irányítanak, hanem csak és kizárólag a kormányzati, pontosabban a hatalmi érdek. Mert hiszen micsoda a kegy? Miképpen, milyen szempontok alapján, mire nézvést lehet „kegyet nyerni” a hatalom előtt? Vannak-e ennek kiszámítható, rögzíthető szabályai? És ugyan ki, avagy mi is az a hatalom, mely kegyet tud gyakorolni?

A politikai térben a „kegy” a mediáció és a kommunikáció rejtett, sötét ösvényeire tereli két személy között a kapcsolattartás csatornáit, egyértelműen kijelölve ugyanakkor egy világosan hierarchikus viszonyt a felek között. Egyszerre „világos” és „sötét” tehát ez a játéktér: világos, hogy ki kinek van (vagy van látszólag) alávetve, viszont nem világos, hanem kifejezetten obskúrus, miképpen is lehet a „túlhatalom” kedvében járni. Mert hogy annak bizony a kedvében kell járni, ugyanis az alárendelt személy fizikai létezése bizton-

¹ Idézi Iványi Gábor: Nekrológ a „megszűnő” Állami Egyházügyi Hivatal felett című cikkében. In: Beszélő, 27. szám (1989/2). 58. o.

sággal nem tartható fent e nélkül. Ebben a közegben nem a törvénynek való megfelelés, hanem kizárólag a „túlhatalom” személyes érdekei rajzolják meg az „érdem” határait.

Ez a játéktér ugyanakkor, bármennyire valósnak látszik, alapvetően virtuális, ugyanis az azt fenntartó elemek kölcsönösen feltételezik egymást. Egyértelmű ugyanis, hogy a felek kölcsönösen függenek egymástól, még ha a közvetlen látszat olykor más is.

A jelenlegi kurzus éppen túlhatalmát próbálgatja, önön hatalomgyakorlásának terét igyekszik módszere- sen tágitgatni a homályos, zavaros törvényalkotással és a rendszeresen kikényszerített egyéni alkukkal, melyeket a „kegy” játékszabályai irányítanak.

Üdvös lenne visszatérni végre a politikai „kegyelem” játszóteréről a törvényesség demokratikus és kiszámítható világába...

Vattamány Gyula

AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM NŐALAKJAI

A természet kreatív barátja

Beatrix Potter (1866-1943)

Bár klasszikus értelemben nem sorolható azok közé a személyiségek közé, akik egyházi keretek között járultak hozzá az egyház vagy a világ megújulásához, Beatrix Potter-t mégis olyan női alkotónak tekinthetjük, aki után már nem lehet ugyanúgy gondolkodni a gyermekrajzok funkciójáról, legyen az egy mesekönyv illusztrációja, vagy akár egy hittankönyv kifestője.

Az életéről írt könyv így kezdődik:

„Igazi csoda..., hogy egy ember életét fenekestől felforgathatja egyetlen pillanat, amit amúgy észre sem vennénk. Miss Potter számára ezt a pillanatot egy egyszerű megjegyzés hozta el, amely akkor sem tűnt többnek semmitmondó, udvarias szófordulatnál.

Miss Potter-nek ugyanis szokásává vált, hogy a barátok, rokonok gyermekeinek saját maga által kitalált, állatokról szóló történeteket küldjön. A levelekhez

meséket illusztráló rajzokat, akvarelleket is mellékel. A kis történetekben rendszerint nem volt semmiféle erkölcsi tanulság, vagy más efféle unalmas dolog. Az volt vele a célja, hogy mosolyt csaljon a gyerekek arcára. ... Ama bizonyos napon Miss Potter megmutatta egyik meséjét a család régi barátjának, Rawnsley kanonoknak. A történet egy csintalan nyúlról szól, aki besurran egy tiltott kertbe. Beatrix barátoknak szánt ajándékként magánúton ki is nyomtatta a mesét, amely lenyűgözte Rawnsley kanonokot. Zengett a ház a hahotázástól. Megkérdezte Beatrix-től írt-e több történetet is, nála pedig éppen volt néhány vázlat, amelyeket levélben küldött meséihez készített. Bűbájosak! – jelentette ki az egész világ számára Rawnsley kanonok, miután elolvasta őket. És ekkor jött a Miss Potter életét megváltoztató mondat: – Ki kellene adatnia őket.”

Így vette kezdetét egy olyan karrier, amely kirepítette Beatrix-et nemcsak a családjából és Londonból, hanem abból a felső osztálybeli vénkisasszony szerepből is, amelybe addigi élete folyamán beszorult.

Beatrix Potter 1866-ban született gazdag, unitárius szülők gyerekeként. Mindkét szülője tehető Lanchashire-i ősöktől származott, akik az ipari forradalom idején jelentős vagyonra tettek szert. Apja, Rupert törvényszéki képviselő volt, de a valóságban nagyon távol állt tőle a jog világa – ideje nagy részét barátai, művészek és politikusok társaságában töltötte az úriemberek klubjában. Anyja, Helen az előkelő társaságot kedvelte, élete is ezekben a körökben szokásos teapartik és estélyek szervezése és látogatása körül forgott. Természetesnek tartotta, hogy lánya is majd

az ő életútját követi.

Beatrix azonban már kislánykorától más volt, mint amit édesanyja elvárt volna. Életrajzírója ezeket a szavakat adja szájába: „*Nem akartam ostoba liba lenni, aki háztartást vezet, ötórai teákat szervez, és más sem jár a fejében egész álló nap csak a ruhák. Nem akartam összekötni az életemet egy ostoba férfival, aki csak azért van jelen az életemben, mert elég gazdag ahhoz, hogy eltartson.*”

Beatrix-ot viktoriánus középosztálybeli szokások alapján nevelték fel. Dada vigyázott rá, és otthoni képzésben részesült egy házi oktató révén. Szerencsére a szülei bátorították, hogy élje ki művészi hajlamait, s toleránsak voltak természettudományi érdeklődése iránt is. Elvitték kiállításokra, és rajzórát szerveztek számára. Vonzódása az állatokhoz már gyermekkorában megnyilvánult, ők voltak a legjobb barátai. Ennek a magányos kislánynak a szobájában volt egy nyúlketrec, aminek lakóját szorgalmasan és egyre élethűbben rajzolta le. Ott volt számos állat csontváza, amelyeket nagybátyjától, a Királyi Természettudományos Akadémia tagjától kapott ajándékba. A szoba lakójának számított egy fehér patkány és egy Johann Wolfgang névre hallgató szalamandra is. Sosem értette meg, hogy a felnőttek, miért nem látják: mennyire önálló karaktere van egy-egy állatnak.

Nyaranta Beatrix apja, aki hobbihorgász és amatőr fotós volt, bérelt egy hatalmas házat Skóciában, az Angol Tavak környékén. Itt lehetősége adódott arra, hogy bejárja a vidéket, és természetes körülményeik között tanulmányozza a növényeket és az állatokat.

Amint túlesett az általános képzésen, mindenki azt várta tőle, hogy társadalmi osztályának megfelelően viselkedjen, és maradjon otthon a szüleivel. Elfoglalta magát a festéssel és természettudományos érdeklődési körével. Különösen a gombák élete vonzotta, s szerette volna publikálni ezekkel kapcsolatos tanulmányait. Azonban fiatal nőként és hobbikertészként nem volt könnyű betörni a kor tudományos körébe, végül aztán feladta ezeket a törekvéseit. A rajzolás és meseírás szenvedélye azonban megmaradt, ez jelentette a legnagyobb örömet számára.

A Warne fivérek kiadója – ahová a kanonok beajánlotta Beatrixet – azért bízta meg a család legifjabb férfitagját, Norman-t, egy mesekönyv kiadásával, hogy ezzel véget vessenek mind öccsük kiadói, mind pedig ennek a furcsa vénkisasszony szerzői ambícióinak. Mindkét esetben tévedtek.

A „Nyúl Péter” 1902 októberében jelent meg, s azonnal bestsellerré vált. Mind a 8000 betervezett példány elkelt elővételben, s az év végére az újryomtatásokkal együtt több mint 28000 példány lelt gazdára. Hi-

hetetlen nagy példányszám ez az akkori könyvkiadás történetében! A kiadó természetesen újabb könyveket szeretett volna az új szerzőjüktől, s Beatrix örömmel állt elébe a felkérésnek. Az elkövetkező három évben további hét mesét rögzített és látott el illusztrációval, s mindegyiket nagyon jól fogadták. Hamarosan ő lett a kiadó legkeresettebb írója.

A közös munka során Norman Warne és Beatrix nagyon közel kerültek egymáshoz. A férfi 1905-ben megkérte Beatrix kezét, aki családja legnagyobb tiltakozása ellenére igent mondott. A házasság azonban soha nem jött létre. Norman-nél leukémiát diagnosztizáltak, s az eljegyzést követő néhány héten belül meghalt.

A tragédia az örület határára sodorta a teljesen letört Beatrix-ot. Norman nővérenek, Millie-nek barátsága és egy önálló élet vállalása mentette meg. Sokáig fel sem fogta, hogy a könyveiért kapott jövedelem gazdaggá tette őt, és ez a tény komoly lehetőségeket nyitott meg számára. Vásárolt egy kertes házat az Angol Tavaknál. Norman halálát követően az ideje nagy részét új otthonában töltötte, új könyvein dolgozott. Az elkövetkező években újabb és újabb regényeket jelentetett meg, általában évente egy-kettőt.

1913-ban ismét megtalálta a szerelem egy jogtanácsos, William Heelis személyében. Az esküvőt követően Beatrix véglegesen letelepedett a Tavaknál, s az írás és festés mellett a Nemzeti Környezetvédőkkel karöltve küzdeni kezdett a környék ökoszisztémájának megvédelméért. Férje támogatásával számos farmot vásárolt meg, s mikor 1943-ban, 77 éves korában elhunyt, közel négyezer négyszögölnyi földdel rendelkezett, amit a környezetvédőkre hagyott azzal az utasítással, hogy eredeti állapotában őrizzék meg az utókor számára. A 23 mesekönyv mellett, amelyeket a mai napig Nyúl Péter mesék néven ismer a világ, ez örökségének másik oldala.

Szabó Ildikó

(Forrás: Maltby, Richard J.R.: *Beatrix Potter élete*. Budapest, 2006. General Press Kiadó)

HITÉPÍTŐ IRODALOM

Arthur von Bergen önéletrajza

(részletek)

Isten utakat nyit

Meglátogattam Otto Aeslimann-t és családját. A házban költözködési hangulat uralkodott, mert a család éppen Kanadába készült kivándorolni. Egyáltalán nem lelkesedtem, hogy gyülekezetünk ezt a kedves, példamutató családot elveszíti. Bizonyágtételében egy összejövetelel Otto Aeslimann egyszer azt mondta, hogy minden jól elő van készítve. Azt mindenestre még nem tudja, hol lesz a család lelki otthona. Feszülten várja, milyen keresztyén csoportosulásokat és gyülekezeteket fog találni az új hazában.

Sokáig beszélgettünk még kiutazásuknak erről a szempontjáról, és arra bátorítottam: „Ne csak mint farmer menj ki Kanadába, hanem úgy is mint misszionárius. Ez nagyon fontos. Sok új ismeretséget fogsz kötni. Embereket hívsz meg magadhoz, vendégül látod őket, és téged is meg fognak hívni. Új ismerőseid hamar észre fogják venni, hogy Isten gyermekei vagytok. Az asztalnál bizonyára fognak imádkozni és Bibliát olvasni. Ez kérdéseket támaszt vendégeitekben, és beszélgetéshez vezet lelki dolgokról. Rövid időn belül létrejön egy házi bibliakör és imaközösség. Ki tudja, talán még segítséget fogsz kérni lelki feladatodhoz.”

Otto átható tekintetet vetett rám és megkérdezte: „Ha téged hívnálak, eljönnél?”

„Ha hívsz és a gyülekezet vezetősége beleegyezik, azonnal megyek.”

Ez a beszélgetés 1975 elején történt. A család a tervnek megfelelően kiutazott, és áldást tapasztalhattak. 1980 januárjában levél érkezett Kanadából. Otto Aeslimann ezt írta: „Megígérted, hogy jössz, ha hívunk. Elérkezett az idő. Április az alkalmas időpont, amikor a hó eltűnt, és a tavaszi vetés a földeken befejeződött.”

Azonnal válaszoltam: „Áprilisban egy konfirmációs oktatásra vagyok beosztva. A kurzus április 13-ig tart, s ezzel a hónapnak szinte vége.”

Úgy gondoltam: „Ebből a dologból nem lesz semmi.”

Röviddel a kurzus megkezdése előtt telefonhívás érkezett a zürichi repülőtérrel. Barátságos női hang magyarázta: „Önnek és a feleségének előjegyeztek egy repülőutat Kanadába. Már csak a beleegyezésükre van szükségünk. Az utazás kezdete április 14-re szól, és már ki van fizetve.”

Otto tehát kész tények elé állított. Miután a gyülekezet-től is zöld utat kaptam, feleségemmel Kanadába utaztunk. Isten tervezte az utakat és nyitotta ki az ajtókat. Kanada missziói terület lett közösségünk számára.

Walter

Első kanadai tartózkodásom alkalmával főleg német nyelvű vendégeket hívtunk meg az összejövetelekre. Sokuk számára szívesen látott változatosság volt ez hétköznapijaikban, lehetőség, hogy ismerősökkel találkozzanak, s kiadósan használják anyanyelvüket.

Aeslimann-ék nagy nappaliját átalakították összejöveteleli helyiségnek. Az egyik nap megjelent egy ismeretlen. Egész elől jutott neki hely, a közvetlen közelemben. Úgy szívta magába az üzenetet, mint kiszáradt szivacs, ezt látni lehetett rajta.

Jeremiásra emlékeztetett, aki azt mondta: „*Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat, a te szavaid örömemre váltak nékem és szívemnek vígasságára, mert a te nevedről neveztetem, ó Uram, Seregeknek Istene!*”
Ézsaiás 15,16.

Az összejövetelel végén a férfi ujjongva megölelt: „Ez az üzenet végre, amit évek óta keresek! Walter a nevem, Sutton-ból jövök. Családommal ott egy kis motelt tartunk fenn. Az a vidék dombos, a turisták nagyon szeretik.” Sürgetve kérte: „Jöjj el hozzánk! Szeretnénk így hallani az Igét, ahogy te magyarázod. Azt akarom,

hogy feleségem és szomszédaim is hallják ezt az üzenetet.”

Megállapodtunk egy időpontban, és Otto testvér elvitt az autójával Walterhez. Sokan fogadták el a meghívást a környékről. Kevés lett a szék a nagy vendégszobában, de a kanadaiak tudtak segíteni magukon: egyszerűen leültek a padlóra.

Összejövetel után egy asszony megmagyarázta, miért jött annyi vendég.

„Már régóta kíváncsiak voltunk – mondta –, hogy mi-féle emberek ezek itt, a dombon álló motelben. Mi is hiszünk Istenben és neki akarunk szolgálni, de ezeknek az embereknek van valami kincsük, amit mi nem ismerünk. Mi is szeretnénk elnyerni, ami nekik van, ezért jöttünk.”

Walter úgy tett, mint az Apostolok cselekedeteiben szereplő férfi, és kért bennünket: „*Jöjj által Macedóniába, és légy segítségül nekünk!*” *Apcsel. 16,9*

A hívás szívünkhöz szólt, és Otto készen mutatkozott, hogy havonta egyszer átmeny Suttonba bibliaórárt tartani. Az ottaniak nagyon hálásak voltak érte, mivel azonban sok angolul beszélő hallgató is akadt, kérték, hogy legyenek összejövetelek ezen a nyelven is. Walter erre elhatározta, hogy ezeket az összejöveteleket ő fogja vállalni. Feleségével, Pauline-vel ráébredt, hogy szép feladatot kapott mint Krisztus követe. Tudatosan úgy vezették a motelt, hogy kérdéseket provokáltak a vendégeknél, ami alkalmat adott a bizonyágtételre. S akkor dicsekedhettek azzal, milyen csodálatosan vezet Isten a gyermekeit.

Walter mesél

Az 1987-es esztendő szokatlanul sok esővel látogatta meg Kanadát.

„A földemen van két kis víztároló – mesélte. – A kártartó esőzés következtében mindkettő színig megtelt. A lezúduló víztömeg faágakat, növényeket, iszapot és más egyebet sodort magával, és azzal fenyegetett, hogy elrekeszti a felső tó lefolyását. Megpróbáltam a lefolyást szabaddá tenni, miközben ott álltam magas szárú csizmában a kb. 40 cm-es vízben. Egyszer csak eltűnt a talaj a lábam alól. Sivító hangot hallottam és a víz egy kb. 7 méter mély aknába rántott. Az akna fenekéről egy kb. 20-25 méter hosszú, nagy cső vezetett szinte vízszintesen az alsó tóhoz. A hatalmas szívó hatás ellenállhatatlan erővel ragadott el ebbe a csőbe. Természetesen mind az akna, mind a cső tele volt zajló víztömeggel. Különös módon semmi félelmet nem éreztem.

’Tulajdonképpen szép így, félelem nélkül meghalni’ – futott át a fejemen.

Mint ahogy a nagy hal egykor Jónást kiköpte a szárazföldre, úgy dobott át a cső engem az alsó tóba. Kissé kábultan felálltam és hazamentem. Feleségem megrémült, mert még sosem látott így átázva. A föld alatti

utazást minden említésre méltó sérülés nélkül túléltem. Megmagyarázhatatlan, hogy nem fulladtam meg ennél a balesetnél.

Ugyanezen a napon levelet kaptam egy hívó testvértől, s a 118. Zsoltár 17-18-t versét idézte benne: „*Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr nagy cselekedeteit. Keményen megostorozott engem az Úr, de nem adott át engem a halálnak.*”

Amikor a testvér a levelet írta, nem tudhatta, min fogok keresztülmenni, és milyen szó szerint beteljesedik rajtam ez az Ige.

Feleségemmel együtt mély hálával elhatároztuk: ’Új bátorsággal akarjuk Isten Igéjét hirdetni a házukban.’”

Néhány évvel azelőtt tért meg Walter mint megkötözött láncdohányos. Annak idején hívó testvérek imádkoztak vele a szenvedélyből való szabadulásért. Isten tökéletesen meghallgatta az imát. Walter soha többé nem vágott egyetlen cigaretta után sem. A nikotintól való szabadulás feletti örömeben este 10-től hajnali 2 óráig csak kacagott. Még ma is, ha a történetét elmeséli, kacag örömeiben az összes megkötözöttségéből való szabadulás felett.

Európai kenyér

Figyelmes hallgatóim voltak Aeslimann-ék szép szobájában. Habár a kivándorlók állították, hogy nincs honvágyuk, azért mégis nagyon érdeklődtek, ha Svájcból érkezett látogató. Hallgatóim nem voltak mind hívők. Teljesen különböző lelki beállítottságuk volt.

Az egyik férfi mindjárt másnap beszélgetést kért tőlem.

Röviddel a megbeszélte időpont előtt felhívott és bejelentette: „Ma még sem alkalmas. Montreal-ba kell még mennem, és az legalább 100 km utat jelent.”

Az ilyen utazás jó alkalomnak ígérkezett egy hosszabb beszélgetésre, ezért azt feleltem: „Úgyis szeretném Montreal-t látni. Magával tarthatnék?”

Örömmel beleegyezett. Nemsokára egymás mellett ülünk az autóban, és társalogtunk. Mint kiderült, sofőröm buzgó katolikus volt. Részt vett már sok zarándok-

laton, nem sajnálta a kiadást, hogy Istent megelégtítse. „Egy ember sincs bűn nélkül, és vétke Isten előtt – ismerte el –, csak hogy ezt az adósságot nem lehet megfizetni.” Aztán témát váltott és megkérdezte: „Tudja, miért megyek a városba? Európai kenyert akarok ugyanis vásárolni. A kanadai kenyér számomra túl felfűjt.”

„Micsoda? – csodálkoztam. – Ilyen hosszú utat tesz meg csupán csak azért, hogy kenyeret vásároljon?”

„De mindjárt kb. egy mázsát veszek.”

„Hát egy ilyen vevőnek, aki messziről jön, és nagyban vásárol, bizonyára örül a pék. Ad önnek engedményt a hatalmas mennyiségért? Vagy kereskedik az áruval?”

„Nem, nem, boldog vagyok, hogy találtam egy péket, aki olyan finom kenyeret süt. Szívesen kifizetem a teljes árat. Egyébként sem adna engedményt.”

Erre gyorsan lelki síkra tereltem a beszélgetést: „Bizonyos benne, hogy Isten engedményt ad az ön zarándoklatai után? Mennyibe kerül az embernek a vétke?”

Kedves barátom erre elbizonytalanodott. Új érvet keresett és talált is.

„Olyan szép nagy templomaink vannak. Maguk meg csak egyszerű szobákban jönnek össze. Montreal-ban több szép templomunk is áll. A legszebbet ma megnézzük.”

A templom, amibe elvezetett, valóban impozáns épület volt. Igazat mondott. Az egész csodálatosan szép fafaragással volt díszítve.

„Hát ilyen templomunk van – mondta büszkén. – Mi a ti egyszerű szobátok ehhez képest?”

„Jézus azonban nem pompás házakban lakik – magyaráztam. – A szívünkben akar lakni. Nem olvastam a Jelenések 3,20-ban: „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, Ha valaki hallja a hangom és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, vele vacsorálok és ő énvelem.” Én bebocsátottam Jézust, s Ő megépítette bennem a templomát.”

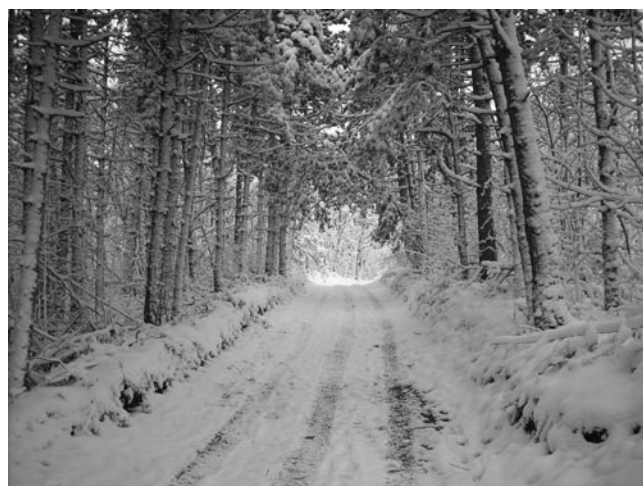
Amikor kiléptünk a templomból, az illető könnyekkel a szemében így szólt: „Boldog lehet, hogy így tud hinni. De én megmaradok a saját hitemben.”

Mivel Isten azt mondja, hogy az Ő Igéje nem tér vissza hozzá üresen, hanem megcselekszi, amiért küldte, ezért mégis van bennem reménység ezzel az emberrel kapcsolatban, mert az isteni Ige-mag nem hiába hullt a szívébe.

Straeten-ben

A francia nyelvű Québec-ben, ahol hirdethettem Isten Igéjét, sokan meghívtak magukhoz. Igazán jól megismertem az emberek gondolkodásmódját. Tudni akarták, miért jöttem Kanadába. Persze szívesen elmondtam, s mint mindenütt, akadtak itt is, akik érdeklődtek az üzenetem iránt.

Szétszórva az egész nagy országban voltak Svájc-ból kivándoroltak. Egy ismerős család meghívott. Hogy eleget egyek a meghívásnak, repülőt kellett igénybe

vennem. Több órai repülés után vártak a kedves ismerősök a reptéren. Gyülekezetükben hirdethettem Isten Igéjét. Az egyik esti összejövetel után, melyen a Római levél 5-ik fejezetének örvendeztünk, csendben szál-lingózni kezdett a hó. Az óra végén nem nagyon akart senki hazamenni, habár időközben már 30 cm friss hó volt odakint.

Élénk beszélgetés folyt, míg úgy 10 óra felé az egyik férfi így szólt: „Gyere, még egy látogatást kell tenünk.”

Meghökkenem, s kissé bizonytalanul kérdeztem: „Ilyen késő este is mentek még látogatni?”

„Ez most elkerülhetetlen” – felelte röviden.

Autóval mentünk vagy fél órán keresztül a magas hóban, s odaértünk egy házhoz, aminek a nappalija zsúfolásig tele volt emberekkel. Sok fiatal volt köztük.

Csodálkozva körülnéztem és megállapítottam: „A legtöbbet közületek ott láttam Straeten-ben az istentiszteleten. Mit akartok még tőlem ilyen későn?”

„Hallottuk, amit Straeten-ben Róma 5-ről mondtál – felelte az egyik. – Ezt hisszük, s ezért van békességünk Istennel. Viszont azt mondtad: „Ha a Fiu megszabadít titeket, valósággal szabadok vagytok” (János 8,36), s ezzel olyan megváltást tartál élénk, amit nem ismerünk. Világosan szeretnénk látni ebben.”

Elővettük a Római levél 6-ik fejezetét. Kérdésekkel, feleletekkel az idő valósággal repült. Már éjjel 2 óra volt, de ezt az időt soha nem bántam meg. Kb. 6-8 fiatal ismerte fel a Krisztus vére által nyert megváltást, és ismerték fel azt a kincset, ami Jézusban adatott nekünk. Ha a mennyei Atya megvilágíthatja az Igét: „Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róma 6,1), akkor ujjongnak a szívek. Ezt az éjszakát soha nem felejttem el, és bizonyára a legtöbb hallgató sem.

(Fordította: Iványi Tiborné)

ZSIDÓ ÉLET

A Purim

Purim örömnépe

Purim egynapos ünnepét ádár hó 14. napján tartjuk (teliholdkor). Ez 2013. évben február 24-ére esik. (Ha szökőév és így két ádár hónap van az adott évben, akkor a második ádár hónap – ádár seni – tizennegyedik napján tartjuk.)

A Purim előtti nap Eszter böjtjét (táanit Eszter), és mindig Susán Purim ünnepnapja követi.

Azt ünnepeljük ilyenkor, hogy i.e. 450 körül, a perzsa uralom idején a gonosz Hámán cselszövésétől – melylyel a zsidók életére tört – megmenekültünk.

A „purim” egy perzsa kifejezés, a „pur” héber nyelvű többes száma, melynek jelentése: „sorsvetések”.

Az ünnep történetét Eszter könyvből (מֶגִּילַת אֶסְתֵּר - *Megilát Eszter-Eszter tekercse*) ismerhetjük meg.

Eszter Könyve és az Énekek Éneke az a két szent irat, melyben nem szerepel az Örökkévaló neve. Egyes magyarázatok szerint Eszter könyvében azért nem, mert Eszter királyné idejében I. nem nyilvánosan művelt csodákat, mint Pészahkor vagy Hanukakor, hanem titokban. Azért is képezte vita tárgyát szent iratként, mert nem akarták elfogadni azt, hogy Örökkévaló titkolózik.

Ám a rejtőzködő „I-en” fogalma a Tórában is megtalálható: így egyes magyarázatok szerint Eszter neve betűinek egy másfajta olvasata (אֶסְתֵּר - *eszátér - el-rejtőzködöm*) miatt elfogadhatónak tartották Eszter könyvének kanonizálását.

Így került be a Tanach harmadik részébe (szentiratok/ ketuvim/ hagiographák), melyre óriási szüksége volt a diaszpórában élő zsidóságnak, hiszen a túlélés lehetőségét közvetítette a számukra, és azt, hogy a hit képes a gonosz túlerő legyőzésére.

Purim története

Eszter könyve az i.e. 470-es évek történetét eleveníti fel, amikor Ahasveros király (I. Xerxes, i.e. 485-465) uralkodott. (Xerxes dédapja, a dinasztiaalapító Nagy Kürosz engedte meg a zsidóknak a Jeruzsálembé való visszatérést és a Szentély újjáépítését.)

A király elzavarja első feleségét, és a sok szép lány közül Hadast (Esztert) a zsidó lányt veszi feleségül.

Eszter nagybátyja és egyben nevelőapja Mordechaj (Mardocheus) aki a zsidók bírása, megtudja, hogy

merénylet készül a király ellen ezért Eszter királyné segítségével értesíti őt. A bűnösök elnyerik büntetésüket, Mordechajt pedig beírják a király krónikáinak könyvébe.

Hámán, a gonosz amálék származású miniszter el akarja pusztítani a perzsa birodalomban élő összes zsidót, de aljas tervét Eszter királynő meghiúsítja – noha Hámán először meg tudta győzni igazáról a királyt.

A sorsvetéssel (pur) megállapított napon, ádár 13. napján a zsidók 80.000 perzsát öltek meg.

Győzelmük csodáját – ahogy Eszter könyvében olvashatjuk – „a zsidók, megünneplik ádár hónap tizennegyedik napját: örömnéppel, bőséges lakomával, ünnepnappal és egymásnak küldött ajándékokkal.”

A Purim menete

Purim örömnépe, amikor a megilát zsinagógáinkban nyilvánosan felolvassuk este és reggel, a gonosz Hámán nevének hallásakor zajjal, kereplőkkel, ládbogással jelezzük, mert ahogy írva van: „Töröld ki Amálék emlékét az ég alól.” (5 Móz 25,19).

Az ünnep érdekessége, hogy a megilá felolvasása „időhöz kötött, tevőleges parancsolat”, amelyek alól a nők általában fel vannak mentve, de Eszter könyve kivétel. A nőknek is meg kell hallgatniuk, mert nekik is részük volt a megmenekülésben, és a történet főhőse is egy nő: Eszter királynő.

Kötelességünk odafigyelni az áldásokra, és ámen-nel válaszolni rájuk, mert ez annyi, mint az áldást elmondani.

Purimi kereplő

A felolvasás végeztével ezt az *áldást* mondja a felolvasó:

„Áldott vagy Te, Örökkévaló Istenünk, a világ Királya, aki perbe száll értünk, ítél ügyünkben, bosszút áll sérelmeinkért, megfizet azoknak, akik az életünkre törnek, megfizeti ellenségeinknek, ami jár nekik. Áldott vagy Te, Örökkévaló, aki összes ellenségeinknek megfizet, megváltó Isten.”

Purimi micvák („vallási kötelezettségek”)

Két különleges micvát kaptunk purim ünnepére: az „étel-adagok küldésé”-nek és a szegények megajándékozásának *micváját*.

Miután a „küldés” szó egyes számban áll, az „adagok” szó többes számban; ezért legalább egyszer kell küldeni minimum két adagot. Így ilyenkor legalább egy valakit meg kell ajándékoznunk kétféle dologgal, amelyet azonnal elfogyaszthat, ezért italt is küldünk a legalább kétféle étel mellé. A *micvá* teljesítéséhez elég tehát egy küldemény, és benne kétfajta étel.

Ezt a Purim napján küldött ajándécsomagot nevezük *jiddis* szóval *sláhmónesznék* (héberül: *misloáh mánot*).

Purim ünnepén is megajándékozunk a szegényeket. Ilyenkor legalább két szegény embernek kell ajándékot adni, mindegyiknek legalább kettőt, mert a „mátánót leevjonim” héber kifejezés többes számban van. A szegények esetében a pénzbeli adomány a népszerűbb. A közösségekben is gyűjtéseket rendeznek ilyenkor a rászorulók részére.

Purimi ételek, italok, játékok

A zsidók köztudottan nem nagy alkoholfogyasztók, Purimkor mégis hangsúlyt kap az alkohol. A Talmud, a Megila traktátusban említi, hogy *„minden ember köteles annyi bort inni, hogy ne tudjon különbséget tenni az ’átkozott Hámán’ és az ’áldott Mordeháj’ kijelentés között!”*

Hámántáska

Purimspiel

Az ünnepi étkezéshez szokás szerint, hozzá tartozik a hús és a sütemények. Népszerű ilyenkor a töltött káposzta, édességnek a Hámán füle (ozné Hámán), vagy más néven a hámántáska (humentás) nevű, lekvárral töltött, háromszögletű sütemény.

Szokás ezen az ünnepen maskarát öltetni. Hogy miért, erre is van magyarázat: az Örökkévaló ott van minden történés mögött és mintegy „rejtőzködve” segítte a zsidókat a csodákkal. Mi pedig a maskarák mögé rejtőzünk.

Ilyenkor játékokat játszunk, purimi rabbit választunk, aki tréfás Tóra magyarázatokkal szórakoztatja a közönséget, valamint előadjuk Eszter csodálatos történetét, alaposan kigúnyolva a gonosz Hámánt.

Ezeket a purimi játékokat „purimspílnék” nevezük.

Purim örömnünnepének üzenete, hogy a mindenkori Hámán bármilyen galádságot is eszel ki, az egyistenhit ereje csodákra képes, és ha ezek a csodák nem történnek volna, nem születhetett volna meg a kereszténység és az iszlám sem.

Schlesinger Hanna

**“Először figyelembe sem vesznek,
aztán nevetnek rajtad, aztán harcolnak
ellened, és aztán nyersz.”**
(Mahatma Gandhi)

IFI SAROK

Így játszunk mi – Hejcén

Majának, Babának, Szandinak
és a két Ábelnek szeretettel

Az idei lesz az ötödik olyan év, amikor részt vehetek a hejcei családi táboron. Már hagyományosan néhányunknak augusztus első hetében az a kellemes feladat jut osztályrészül, hogy foglalkozhatunk, játszhatunk a táborban tartózkodó gyerekekkel. Minden évben újra beigazolódik, mennyire lételeme a játék felnőtteknek, gyermeknek egyaránt.

Soha nem felejttem el azt a képet, amikor egy helybeli kislány az árokparton egy pocsolya és egy bot segítségével játszott. A hosszú bottal kavarta a pocsolót, majd néhány csipet homokkal ízesítette. Én fantáziátlanul arra gondoltam, hogy biztos levest főz, de természetesen kiderült, hogy varázsitalról van szó, amelybe épp most került bele az álompor. És ha a napocska felszívja a pocsolót, bocsánat: a varázsitalt, akkor este ő is elmehet aludni, mint mi valamennyien.

Ám addig is, milyen könnyen változik az a bot kígyóvá, esetleg krokodillá, milyen kevés dolog kell egy varázsital elkészítéséhez! Iserős a kép, mennyire szeretnek a gyerekek, botokkal, meg kavicsokkal játszani, mégpedig azért, mert nincs se két egyforma bot, se két egyforma kavics a világon.

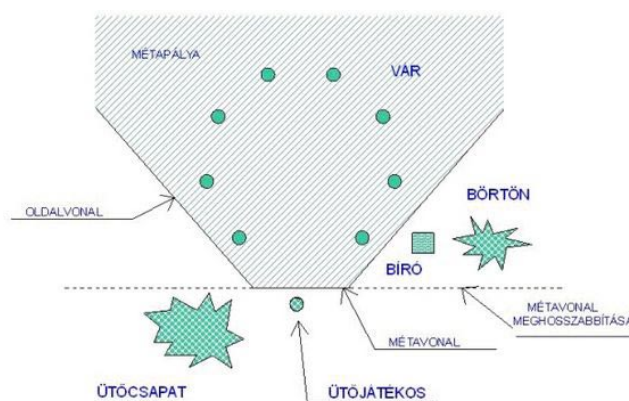
Hejcei játékok

Egyik kedvelt hejcei játékunkhoz, a *snóbli*hoz is csak néhány kavics kell, egészen pontosan személyenként három. Legjobb, ha három ember játszik egyszerre – a kettő kicsit kevés, a négy kicsit sok.

Szabály: A játék kezdetén a játékosok az egyik markukban kavicsokat rejtnek el a hátuk mögött. Ezután a játékosok sorban, egyenként megtippelik, hogy összesen hány kavics van elrejtve. A tipp három játékos esetén nulla és kilenc között váltakozhat. Fontos, hogy csak reális számot szabad mondani, tehát, ha három kavics van a kezemben, nem mondhatok nullát, valamint ügyelni kell arra is, hogy ketten nem tippelhetnek egy számra. Miután mindenki elmondta a tippjét, mindenki kinyitja a tenyerét, és megszámlálják, hány kavicsot rejtettek el. Az nyer, aki eltalálta a tényleges számot vagy

a legközelebb van ahhoz. Holtverseny esetén és vitás kérdésekben természetesen a kő, papír, olló dönt.

A másik igen kedvelt és talán nem mindenki által ismert hejcei játékunk a *várméta*, ehhez azonban már nem akármilyen bot kell, hanem husáng, pontosabban métaütő. Ezt régen természetesen a játékosok maguk állítottak elő, csakúgy mint a játékhoz szükséges bőrlabdát. Ma már a játékboltokban árulják ezeket, a játék azonban igen régi; állítólag már Nagy Lajos udvarában is játszottak valami hasonlót – meg aztán a Pál utcai fiúk háborúja is a grundért, a méta területért folyt. Hejcén még háborúzni se kell, van ugyanis egy ideális rét, amelyet az Isten is méta pályának teremtett.

Szabály: A vármétát két körülbelül tíztagú csapat játszza két féldőben, amelyik csapat az első féldőben az ütő volt, az a másodikban a kapó lesz. Csak az ütők szerezhetnek pontot, ezért kell a két féldő. A csapatok elfoglalják a kijelölt helyüket, majd a bíró jelére az ütők csapatának egyik tagja, ütővel a kezében, elhelyezkedik a méta vonal közepénél, vele szembe áll a feldobó.

Az ütőjátékos elmondja a dobással kapcsolatos kéréseit, majd a dobás után, ha tudja, elüti a labdát. Ha a feldobott labdát nem találta el, akkor még két dobást kérhet, ezután mindenképpen át kell adnia a helyét. Ezután választhat: ha az ütés jól sikerült, kifut a pályára,

és a várak vonalát követve (minden várat kézzel megérintve) körbefutja a pályát, a legjobb esetben visszaérkezik a métavonal mögé, jó esetben eléri valamelyik várat, hiszen az elkapók sem tétlenkednek: a pályára kiütött labdát megpróbálják minél hamarabb visszajuttatni a feldobóhoz, aki ha a labdát visszakapta „ÁLLJ!”-t kiált. Ekkor egy kis időre megáll a játék (az időmérés nem!), amíg a bíró tisztázza a futók helyzetét. Az a futójátékos, aki az „ÁLLJ!” elhangzásakor nem valamelyik várban tartózkodott, börtönbe kerül, ám ha a futók körbefutották a pályát, akkor megtörtént a hazafutás. Egy hazafutás egy pont az ütők csapatának, sőt, minden hazafutás egy-egy embert ember ki is szabadít a börtönből. Az ütés után a következő ütőjátékos áll a métavonalhoz, és így tovább, amíg le nem telik a 20 perc, vagy el nem fogynak az ütőjátékosok.

És még mit játszunk? Természetesen nagy hagyománya van a *rabló-pandúr*nak, ezt főleg sötétedés után szoktuk

játszani, nagyon népszerű a röplabda, a foci és a ping-pong is. Ha sokan vagyunk a pingponghoz, forgózunk, ennek a játéknak az az előnye, hogy nagyon sokan játszhatják. A lényeg, hogy üss, mégpedig úgy, hogy az asztal szemközti oldalát is eltaláld, aztán jobbra tarts. A szerva keresztbe megy, akárcsak a párosban, az adogatónak három lehetősége van jól adogatni, a fogadó is ronthat vagy kétszer, ám ezenkívül nincs kecmec, aki ront, kiesik. A forgó egész addig megy, amíg csak két játékos marad, akik először „mennek a szervéért”, majd lejátszák a három nyert pontra menő döntőt, amit természetesen nagy szurkolás kísér.

A forgóval szemben csendes játék a *scrabble*, amelyet az idősebb tévénezők Játék a betűkkel-ként ismernek, és csak Egri János játékvezetése mellett tudnak elképzelni, holott egy állástalan építész mérnök ötlete alapján már 1946-ban szabadalmaztatták, igaz az USA-ban. A játék lényege, hogy véletlenszerűen húzott betűkből szavakat kell kirakni, és egy négyzetrácsos táblára helyezni úgy, hogy már a korábban kirakott szavakhoz illeszkedjenek. A szerzett pontszám a felhasznált betűk értékéből, és a kirakott szavak táblán elfoglalt helyétől függ.

És, hogy szinte mindennel lehet játszani, arra jó példa a buborék-kosárlabda, amelynek a lényege, hogy egy szappan buborékot kell átfújni kosárlabdaként egy WC-papírtekercsen.

Mint láttuk, a játékok száma szinte végtelen, ám még a jókedvnel is fontosabb, hogy Hejcén különböző korú, érdeklődési körű gyerekek játszatnak együtt, senkit nem kirekesztve, mindig a fair play szellemében, vidáman és békességben.

Bereczky Géza

Kösd össze a pontokat, hogy megkapd a teljes képet!

Utána ki is színezheted.

**A történetet megtalálod a Bibliában itt:
2 Mózes 17,1-7.**

Tdke

BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN

Könnyelmű, ingatag szellemek elrabolják az Ige erejét

A 181-es jegyzékszámú kantáta (*Leichtgesinnte Flattergeister*) bemutatójára 1924. február 13-án került sor Lipcsében. Az ismeretlen szövegíró az aznapra rendelt evangéliumi részből, a magvető-példázatból indul ki, s az egyes tételekben rendre e példázatra utal vissza.

1. Ária (basszus): A nyitóária fő dallamának szűrős *staccato*i (rövid, kihegyezett hangjai) érzékletesen előlegezik a 3. tételben tövisek közé esett magok sanyarú sorsát. Bach szinte minden szót egyenként, plasztikusan formáz meg: az „erő” (*Kraft*) erőteljesen hosszán tartva, kiemelkedő hangon indul, az „ingatag” (*flatter*) szó melizmatikus, bizonytalan dallamhínárban lebeg...

Könnyelmű, ingatag szellemek az Igének / Elrabolják erejét. / Beliál és egész népe / Meg is tesznek mindent érte, / Nehogy hasznot hozzon még. (Liedemann Ákos fordítása) (A világhálón a teljes mű meghallgatható: <http://www.youtube.com/watch?v=4hEXaLAEbEI>)

2. Recitativo (alt): E tétel a sziklás földre esett mag példázatát bontja ki asszociatív módon. A „szikla” a szövegíróban felidézi az Ige győzelmeit is: a harmadnapon angyal által elgörgetett sírkő (Mt 28,2) és a Mózes által kőből felfakadó víz csodáját (2Móz 17,6). Az énekbeszéd kísérőakkordjainak változásai kiemelik a mondatok lényeges fordulatait: a sátán nevének említésekor „fülsértő” tritónusz-disszonancia (*diabolus in musica!*) szólal meg, akárcsak a „lop” (*raubt*) szó elhangzásakor. A kősziklaszívűeket intő szakasz ariosójának dallama – a szív kapcsán – érdekes zenei asszociációra hívja fel a figyelmet: Bach e résznél egy korábbi kantátáját idézi fel: „*Ich hatte viel Bekümmernis in meinem Herzen*” – „Sok bánat nyomta szívemet” (BWV 21:2). A visszatérő énekbeszéd basszus-szólama Krisztus Igéje nyomán, a szétrepedő sziklákat megjelenítve váratlanul meglódul, és két oktávnyit zuhan c'-től a kontra Hiszig bukdácsolva:

Ó, szerencsétlen sorsú bolond lelkek, / Kik mind egy úton jártok itt; / Ki int, hogy tört a sátán mint vet nektek, / Ha szívből Igét lop a gaz, / Így értelmet vakít / S nem tartja kárnak ő, mi az. // Itt szívek, mint kőszikla, / Úgy állnak ellen még, / Így üdvüket eljátszva / Lesz sorsuk szörnyű vég. // Mert úgy hat Krisztus Igéje, / Hogy sziklák törnek széjjel; / Mint angyal mozdítja sír követ, / S hol Mózes vesszeje / Sújt, ott a kőből friss víz tör fel. / Lennél-e szív, keményebb még?

3. Ária (tenor): A „végtelen számú ártalmas tövis” közé esett bűnösök szenvedéseit ecsetelő ária egyik szólama (valószínűleg szóló-hegedű lehetett) sajnálatosan nem maradt fenn. Ezt a szólamot több-kevesebb sikerrel utólag illesztették a tételhez. A szöveg zenei festése itt is érzékletes: a pokoli kínok tüze (*Feuer*) hosszú, (szinte „vég nélküli”) szekvenciázó dallamhajtást kap, akárcsak a „szítja” (*nähren*) szó:

Az ártalmas tövisek szúrása majd / Az élvezet gondjait növelni fogja, / Mely pokoli kínoknak tűzében tart, / S azt vég nélkül szítja.

4. Recitativo (szoprán): Egyszerű énekbeszéd vezet az utolsó tételhez, összefoglalva az eddigieket, és irányt adva a „szív meddő talajának” termőfölddé alakításához:

Az erőnk ettől lecsökken, / A nemes mag így meddön szunnyad, / S ki nem tesz érte lélekben, / Hogy idejében / A szíve termőfölddé legyen, / Mely sóvárog itt lelki eleségre, / Majd annak ez az Ige / A jelen s jövő erőire mutat.

5. Kórus: A felszabadult, bizakodó zárókórus oly szívért fohászkodik, mely termékenyen talajként, méltó módon képes az Ige befogadására:

Add, égi Úr, minékünk mindég, / Mi vigaszt ad: te Igédet! / Egyedül te vagy képes rá, / Hogy termékeny, jó talajjá / A szívünk csak általa váljék.

Göncz Zoltán

ÉLET ÉS ZENE

Játék és muzsika – 10 bekezdésben

*Cintányéron, hárfákon és lantokon játszottak,
mellettük pedig százhusz pap fújta a trombitát.”
(2 Krónika 5,12)*

A kreatív ember egyik legjellegzetesebb alkotótevékenységében, a művészetben mindig nagy szerepe volt a játéknak, játékoságnak. Ez természetesen igaz a zenére is, amelynek – nem véletlenül – már megszólaltatása is összekapcsolódik a játékkal, hiszen szinte minden nyelvben *játszanak* (angol: *play*, német: *spielen*, francia: *jouer*) a hangszereken. De ne tévesszen meg bennünket a szóhasználat, jó néhány kompozíció el- és lejátszásához a Himalája megmászásához is elegendő energiákat kell mozgósítani!

A latin *praeludere* „előjátszani” igéből egy fontos műfaj alakul ki a 15–16. század folyamán: a *prelúdium* (előjáték), amely eredetileg a hangszer kipróbálását, hangolását szolgálta. A műfaj első csúcspontját kétségtelenül J. S. Bach művészetében érte el. A *Wohltemperiertes Klavier* két kötetének 24-24 (a skála mind a 12 hangjára írott dúr és moll hangnemű) prelúdiuma és fűgája a későbbi szerzők képzeletét is felgyújtotta. Írt zongoraprelúd-sorozatokat Chopin, Debussy, Sosztakovics, de Bach előtti főhajtás Hindemith *Ludus tonalis*-a is. A „misztikus” 12-es vagy 24-es „ciklusképző” szám is megmaradt, még abban az esetben is, ha ezt a hangnemekörbejárás logikája már nem kívánta volna meg.

Liszt szimfonikus költeménye, a *Les Préludes* (Előjátékok) Lamartine „Költői elmélkedései” nyomán született. A zeneszerző így ír a mű programjáról: „*Mi más az életünk, mint előjátékok sorozata ahhoz az ismeretlen énekhez, amelynek első ünnepélyes hangját a halál csendíti meg?*”

A zenében a játékok ábrázolandó témákként, képeként, hangulatokként is megjelenhetnek. Debussy *A tenger* c. zenekari művének II. tételében „A hullámok játéka”-t festi meg zenei eszközökkel. Így tesz Ravel is *Jeu d'eau* (Szökőkút) c. zongoradarabjában, amelynek előképére Liszt *Les Jeux d'eaux de la Villa d'Este* (Az Este-villa szökőkútjai) c. káprázatos vízi-zenéjében ismerhetünk rá.

Játékok (*Jeux*) a címe Debussy zenekari tánckölteményének is, amelyben a cselekmény egy elveszett teniszlabda körül bonyolódik. A francia zeneszerző 24.

zongoraprelűdje (erről fentebb már esett szó) egyenesen a *Tűzijáték* címet viseli. S a tűzijátékról azonnal eszünkbe juthat Händel aacheni békét ünneplő zenekari szvitje, vagy Sztravinszkij azonos című zenekari darabja. A játékos orosz zeneszerző ennyivel természetesen nem érte be, írt egy *Kártyajáték* c. balettet is – „három osztásban”. Magyar szerzők sem voltak híján a játékos kedvnek: Bartók zenekari *Concertójának* II. tétele a *Párok játéka* alcímet viseli; a kettesével bemutatkozó hangszereket mindig más és más hangköz kapcsolja össze. Böcklin egyik festménye ihlette Antalffy-Zsírross Dezső orgona-scherzóját, a *Játékos faunokat*. Másképpen jelenik meg a játék Durkó Zsolt *Ludus stellaris* (Csillagok játéka) c. zenekari művében. A kompozíció szférikus hangkészletét a kottavonalakra vetített *Canis Major* (Nagy Kutya) csillagkép határozza meg.

Néhány nyelvben – például a magyarban és a franciában – „játék”-nak (*jeu*) nevezik az orgona különféle regisztereit, sípsorait is.

Külön érdemes szólni a kockajátékok és a zene kapcsolataról. Egyik korai – a Bibliával is összefüggésben lévő – megvalósítását Bach *János-passiójában* (BWV 245:54) találjuk meg. A katonák kockát vetnek Jézus köntösére; a bírvágytól izgatott kórus fűgatómája hat azonos hangból áll, nyilvánvaló utalásként a kocka hat oldalára, de ezt követően is hat különféle zenei anyag permutálódik, forog kockaként körbe-körbe az énekhar négy szolamában (meghallgatható a világhálón: <http://www.youtube.com/watch?v=MuaBMu2pTFI>).

Mozartnak tulajdonítják (tévesen) azt a *Menüettet* (Zenei kockajáték: Köchel-száma: 294d), amelynek 16 ütemét két kocka segítségével lehet „megkomponálni” ütemről ütemre. (Minden ütemre van 11-11 dallamváltozat, ezeket kell a kockákkal összeilleszteni.) Sári József *Három dragonyos kockajáték közben* c. triójában Dumas három testőrének előbb békés, majd egyre ádázabb kockacsatáját hallgathatjuk meg.

Manapság a világhálón találhatunk olyan digitális zenei játékokat, amelyekkel kipróbálhatjuk „zeneszerzői” képességeinket: <http://otherlives.com/post/4574836849>.

(A megjelenő 16x16-os négyzeten – a kis négyzetek-re kattintva – 16 ritmikai helyre helyezhetünk el 16 különféle magasságú hangot. A kiváló művészi eredmény garantált!) (A versíró gépekről, kombinatorikus költeményekről, szavak dallamokká való átkódolásáról helyhiány miatt itt most nem eshet szó.)

A véletlen bevonása a kompozíciós folyamatba a 20. századi avantgárdban különösen gyakorivá és megszokottá vált. Egyik legnevesebb képviselője e módszernek John Cage, akinek esztétikai nézetei fontos hatást

gyakoroltak a magyar „Új Zenei Stúdió” zeneszerzőire is. Cage hatott Witold Lutosławskira is, aki *Velencei játékok* c. zenekari darabjának megszólaltatásakor a véletlen korlátozott alkalmazásának, az *aleatóriának* (alea=kocka) nagy szerepet szán... – A játékot nem lehet befejezni: miközben a modernizmust a posztmodern követte, a zenei játék, a játékos zene-alkotás – a *homo ludens* (a játékos ember) kifogyhatatlan ötletei nyomán – napjainkban is folyik tovább!

Göncz Zoltán

INTÉZMÉNYEINK ÉLETÉBŐL

Kérni, kapni, adni... – az adományozásról

Magam sem tudom, miért kezdtem a címsort a legnehezebb-bel. Talán, hogy túl legyen rajta?

Fülemben zsong a verssor: „Nekem a kérés nagy szégyen, adjon úgy is, ha nem kérem!” Milyen jó is volna!

Mert kérni: szégyen. Azt jelenti, nem tudok boldogulni egyedül a problémámmal, nem vagyok rátermett, nem vagyok ügyes, nem vagyok okos, kiszolgáltatott vagyok. Az állatvilág gyengéi el is pusztulnak, a nagyok és erősek ügyet sem vetnek rájuk.

– Rengeteg segélykérő levelet kapunk – mondja *Olasz Pap Krisztina* adományszervező munkatárs. – Túl sokat az elmúlt évek átlagához képest. Feltűnő, hogy hogy most már nem csak a hagyományosan „szegény”-nek bélyegzett országrészekből, például a Nyírségből, vagy Borsodból, de a Nyugat-Dunántúlról is egyre több érkezik.

„Tisztelt szervezet a segítségüket szeretném kérni élelemre lenne szükségünk ha mód és lehetőségük van kérem segítsenek egy bajban lévő családon 44000ft bol élünk nyolcan most született meg az onokám itt munkát nem találunk mert nincs munkahej nem látok más kiutat bármilyen segítséget elfogadunk köszönettel”

A több száz levél közt tallóznak a monitoron. Krisztina szinte mindegyik tartalmát ismeri. Ki tudja, hány-szor olvasta már át a kérelmeket *Borsányi Katicával*.

Ketten döntik el, kinek képesek segíteni, kinek nem. Nem irigylem a munkájukat. Már húsz perc olvasgatás után pocsékul érzem magam. Mérlegelni, hogy ki szorul rá jobban, ki nem és utána dönten: ki kapjon, ki nem, nagy lelki teher. Ráadásul a szétosztható javak is megcsappantak.

Az adományozók száma csökkent. Nem csak mi veszszük észre. Más karitatív szervezeteknél is tapasztalják. Az egyre nehezebb gazdasági helyzetben kétszer is meggondolja mindenki, mitől váljon meg csak úgy ingyen.

„... község pedagógusa vagyok. Osztályomban sok a hátrányos helyzetű gyerek, de egyikük különösen nehéz helyzetben van. A kislány 9 éves, kitűnő tanuló (a nővére is). Két kisöccse van, egyikük évek óta szívbeteg, mű-

Óvodásaink adomány játékkal. Fotó: Szűcs László

tétre vár. Ez felemészti a család összes pénzét. Az apuka szorgalmasan dolgozik, felépítettek egy kisebb házat, berendezték, de a gyermekek ruháztatása és étkeztetése egyre hiányosabb. Amennyire tudtam, segitettem őket, de már nem győzöm. Már azt sem tudom, kihez kellene fordulnom, mert a községházától, a jobbszívű segítő-
kig, szinte mindenki nélkülöz. Kérem, ha módjuk van rá, segítsenek!”

— Havonta több tartós élelmiszer-csomagot tudunk küldeni. Ezt karácsony és húsvét előtt igyekszünk megduplázni. De a csomagok száma és minősége természetesen nagyban függ a beérkező adományoktól — folytatja Krisztina. — Van egy-két pékség, melyek rendre felajánlják a maradékot, de néha nem tudják elhozni, el kellene menni érte és ez nem mindig megoldható.

Két nagy gonddal küzdenek, az egyik a szállítás. Hiába ajánlanak fel komplett szoba-, konyha- bútorokat, nincs mivel, kivel elhozni. A fuvar nagyon drága. Ha az adományozó esetleg ideszállítja, akkor meg jön a másik probléma: nincs hely a tárolásra. Hasonló a helyzet a mosó- illetve hűtőgépekkel is.

A ruhanemű viszonylag egyszerűbb. Tavaszi nagytakarításoknál zsákszám érkeznek a szekrények mélyéről a már nem használt darabok. A helyzet Karácsony előtt is hasonló. Ilyenkor a ruharaktárban szinte lépni sem lehet.

Gálné Ilus rendületlenül szortíroz. Téli, nyári, férfi, női gyerek, méret szerint. Sok-sok zsák megy a vidéki szervezetekhez. Kisvárda, Nyíregyháza, Szeged. A helyi lelkészek, szociális munkások tudják ki az, aki rászorul. Ami mindig hiánycikk, az a cipő. Manapság mindenki kiszenvedésig hordja. A férfiruhákból, dzsekikből is sokszor van hiány. Takarókból sincs elég soha. De az adomány nagyon sokféle, főleg a magán-személyeké. Kapunk mai és muzeális konyhafelszerelési cikkeket, dísztárgyakat, hátizsákokat, bőröndöket, amiknek nagy hasznát vesszük, hajléktalanjaink tudnak mibe pakolni.

— Egyszer jött egy idős hölgy, — meséli Ilus — meghalt a férje és a még használható ruháit hozta el két reklámtáskában. Látom, hogy az egyik csomagból egy protézis nevet rám. Szinte megijedtem. Kérdeztem, persze mosolyogva, mert egy percig sem gondoltam komolyan, hogy ezt is nekünk szánja-e. Teljes komolysággal válaszolta, hogy persze, ő megszikálta, valakinek csak jó lesz, olyan drága a fogorvos.

Ilus sok mindent átélt már a raktárban. Minden hajléktalannak kartonja van, minden átadott ruhadarabot felírnak erre a kartonra. Tehát ruhaosztásnál mindig a nevét kérdezik először az embernek. Egyszer jött egy idős hajléktalan, aki agyvérzésének hozadékaként nagyon rosszul beszélt.

— Hogy hívják? — kérdezte rutinszerűen Ilus.

— Nyanyányó — hangzott a válasz. Ilus tétovázni látszott, de pillanat alatt kapcsolt:

— Értem, tehát Nagy János! És mit szeretne?

— Nyanyányó — jött a felelet.

— Jó, hozom a nadrágot!

Hiába, érteni kell az emberek nyelvén.

„Egyedül nevelem két gyermekemet. Tüdőembóliám volt, hónapok óta táppénzen vagyok, mert a szívemnél is találtak valamit. A családi pótlékkal együtt 42 ezer forintom van havonta. Próbálok spórolni, például úgy, hogy csak minden másnap eszem. De nem ez a legnagyobb baj, hanem kilyukadt az egyetlen kazánunk. Szerelő barátunk megállapította, hogy javíthatatlan. 10 fok van a házban, kabátban, takarókban ülünk. Tanácsolták, hogy nézzek az interneten eladót, de sajnos nem tudom megfizetni. Ha tudnának biztosítani nekem egy kályhát, azt nagyon hálásan megköszönném!”

A Wesley Főiskola udvarából lépcső vezet le a kápolnába. A lejárati előtti pihenő mindig tele szatyrokkal, zsákokkal. Itt egy mackó lába lóg ki, amott egy műanyag kismotor. Borsányi Ari lázasan pakol. Már 18 éve dolgozik a MET-nél. Két éve vette át az óvodáskorúaknak való adományok rendszerezését.

— Nagyon sok játékot kapunk. Jut belőle Abaújkérre, Gyűrűre, Gemzsére, Szegedre, az óvodáinkba és persze közvetlenül családoknak is. Az adományozóink köre nagyon változatos. Vannak cégek, ahol a dolgozók szervezeten gyűjtik nekünk otthonról a gyerekholmit. Vannak iskolai osztályok, ahol a pedagógus vezetésével szervezik a gyűjtést. Idejönnek csoportosan és hozzák a csomagokat. Sokszor bekísérjük őket ide a Wesley óvodába, hogy lássák, mennyire örülnek a kicsik az új játékoknak, és mindig írunk köszönőlevelet. Játékunk nagyon sok van. Ami nagyon kellene, az a meleg gyerekruha és cipő. Nem tudnánk annyit kapni, hogy elég lenne.

„Tisztelem! Meg szeretném kérdezni hogy nem tudnának nekem segíteni? Van egy 8 éves kislányom és egyedül nevelem. Van egy jelzalog hitelem is, ami svájci frank alapú. A fizetésem amit kapok épp a rezsire és a hiteltörlesztésre elég. Nem tudnának e élelmiszer-csomagban segíteni? Köszönöm.”

Megint a számítógép monitorját nézzük Olasz Pap Krisztina íróasztalánál. Magánemberek pénzadományai közt böngészünk. Vannak 1000, de 5000 forintos összegek is, amiket a sárga csekk továbbít nekünk. Érdemes megfigyelni a feladási dátumokat, hívja fel a figyelmem Krisztina. Sokan egy-két nappal nyugdíjérkezés után rögtön feladják nekünk az egy-kétezer forintos adományukat. Igazán szívet melengető. A csekkeken

van egy közlemény rubrika. Aki célzottan küld pénzt, beleírja: „A kórházuknak szánom”, vagy „Hajléktalanjaik ellátására”. Sokan semmit nem írnak. És vannak szép számmal, akik kedves szavakat: „Nagyra becsülöm munkájukat”, „Segítség munkájukhoz”, „Köszönöm, amit tesznek!”, vagy csak ennyit: „Szeretettel”.

„Tisztelt szervezet! Négy gyermeket nevelünk. A férjem közmunkán van. Jelenleg nincs semmi pénzünk. Pelenkám is már csak 4-5 darab van. Kérem önöket amennyiben tartós élelmiszerrel esetleg némi pelenkával tudnának segíteni nekünk, tegyék meg. Nagyon sajnálom, hogy ide jutottam, hogy kérnem kell. A gyerekeim megértették, hogy az idén nem jött a Jézuska, de azt már nem tudom megmagyarázni nekik miért nem lesz étel az asztalon. Köszönöm, ha elolvassák a levelem.

— Minden kérést ellenőriznünk kell — mondja Borsányi Katica. — Felvesszük a kapcsolatot a helyi családvédelmissekkel. Vagy, ha van a közelben szociális munkásunk, vagy lelkészünk, értesítjük őket, mindig szívesen meglátogatják a kérelmező családokat. Nagyon fontos, hogy megbizonyosodjunk arról, hogy akiknek továbbítjuk az adományokat, tényleg rászorulnak arra. Az utóbbi idők nagyon aggasztó tapasztalata, hogy a családvédelmis maga keres minket, mert nincs lehetősége segíteni. Nagyon szomorú jelenség az is, hogy, ha egy családhoz megérkezik tőlünk a csomag, azonnal tömegesen ír kérelmet a többi falubéli is. És nem állítom, hogy ők ne lennének rászorulva. Köztudott, hogy egész települések élnek nyomorban ma Magyarországon. Csak az a szomorú, hogy nem vagyunk képesek nekik segíteni. A mi tartalékaink is végesek...

Tárkányi Adrien

Advent az szolnoki idősothonban

A rovatban két írást is olvashatnak. Az előző olyasmiről szól, ami egész évben fontos része életünknek, működésünknek: az adományozás. Ígéretünkhöz híven beszámolunk arról, mi minden történt házaink táján az elmúlt hetekben. A második még az év végi ünnepi készülődés után készült, örömmel adjuk közre.

A megnyitás utáni első közös karácsonyra készülődve a mi házunk mézeskalács és vanília illatú, gyermeki áhítattal izguló, lelket simogató várakozással telt meg.

A tervezgetés elkezdődött már az idősek napját követően, megszerveztük, hogy az Otthonunkat képviselő asszonyok Mikuláskor vendégségbe menjenek a szemközti óvodába, ahol mind az ötvenkét kicsiny növendéket megajándékozták. Színes, karácsonyi mintás pamutvászonból kivágott kiscsizmákat varrtak, és megtöltötték édességgel, gyümölcsökkel – azt vitték ajándékba. Nagyon vártak bennünket a gyerekek, versekkel, dalokkal kedveskedtek. Az ajándékozás mindig öröm, a gyermekek arcáról visszatükröződő boldogság, amikor átadták nekik a csomagocskákat, könnyeket csalt a mikulás sapkába öltözött nagymamák szemébe. Hát igen, ezért érdemes csinálni!

Minden csizmácska nagyon egyedi lett, a pergamen színű kezek remegő ujjai mérnöki precizitással öltögették a himzőfonalat. Mi ámulattal figyeltük, milyen igényességgel készül valamennyi kicsi tárgy; egy későn felfedezett ferde szál miatt képesek voltak a készítőik visszabontani az egész művet.

Ám az izgalmas ünnepi készülődés Adventkor kezdődött el. Nemcsak a lelkünket öltöztettük ünneplőbe, hanem a házunkat is. Munkatársaim mindent patyolat tisztára mostak, takarítottak, elővettük az ünnepi terítőket, függönyöket, hogy aki belép az épületbe, érezze az egészen friss illatot. A meghitt várakozás, a készülődés öröme mindenkit magával ragadott. Adventi koszorúkat készítünk, ajtódíszeket raktunk minden lehetséges helyre.

A bibliaórák hangulata is megváltozott kis közösségünkben. Jó képességű és komoly általános műveltséggel rendelkező idős hölgyek, urak vannak nálunk, akik magukkal hozták a hajdani karácsonyok hagyományait, melyeket az emlékezet élénken megőrzött, és olyan szuggesztíven fel tudták idézni, hogy mindannyian képesek voltunk ráhangolódni ezekre. Együtt emlékez-

tünk a sok évvel, vagy évtizeddel ezelőtti szokásokra, hagyományokra, próbáltuk feleleveníteni, ki mit hozott magával családjából vagy szűkebb hazájából. Egy erdélyi betlehemes játékot is megpróbáltunk összerakni, nem sok sikerrel, de remekül szórakoztunk csetlő-botló bakijainkon. Előkerültek a régen elfeledett gyönyörű, karácsonyi dalok, melyeket örömmel hallgattunk.

Karácsonyra szerény műsorral is készültünk, naponta legalább félórás énekpróbákat tartottunk, ebben Rita nővér sokat segített, aki változatlanul nagyon lelkes, és hihetetlen energiákat tud megmozgatni a kórus nyolcvan-kilencven éven felüli tagjaiban. Egyre többen lettünk és senki nem maradt el a próbákról.

Játszottunk kicsit együtt, és az idős emberek részt akartak venni minden játékban, kerekesszékekben ülve, hallókészülékkel a fülükben, beszédzavarral küzdve is merítették ebből az örömforrásból.

A játék, miközben kizökkent a mindennapos gondokból, elfeledteti a betegségeket és korlátozottságot, egyben lehetőséget teremt arra is, hogy a résztvevők játékos formában szembesüljenek velük, egymást segítve megpróbálják elfogadni a korlátaikat és együtt élni (együtt játszani) velük. Olyan tevékenység a játék, amelyet a tartalma felett érzett öröm miatt végzünk,

önmagáért. Célját és értelmét önmagában hordja. Nem létfontosságú tevékenység, lehet játék nélkül is élni, de azt a többletet, amit a játék nyújthat bármilyen életkorban, semmi más nem pótolhatja. Nagyon fontos, hogy időnként olyan tevékenységet is végezzünk, ami nem létfontosságú. Tudományos kutatások szerint a szervezetünk bizonyos élettanilag fontos anyagokat csak játéktevékenység közben képes termelni.

Egy héttel karácsony előtt aztán elkezdődött a sütemények készítése. A legfinomabb, legkülönlegesebb házi süteményekből hihetetlen mennyiség készült nálunk, legalább negyven kilogramm lisztet használtunk fel. Ibolya vezetésével készültek a látványos finomságok, különleges édességek születtek, csodaszépen díszített mézeskalácsok, pirosra sült bejglik, illatos túrós és almás lepények garmadája sorakozott, a látványtól nagyokat nyelt a szegény fogyókúrázó. Hatalmas, öt méter magas fenyőfát állítottunk a kápolnában, hogy alá férjenek az ajándékcsomagok, melyet intézményünk dolgozói titokban, nagy szeretettel készítettek időseink részére.

Az ünnepi vacsorához elegánsan megterített asztalok mellé vártuk lakóinkat, hogy együtt ünnepelhesünk. Ők a mi szeretett kritikussaink, az ő tiszteletükre, készült itt minden Adventtől Karácsonyig.

Lakatos Anka

ÍGY ÍRUNK MI

Kirakós játék

Születésnapra hívtak barátnőm unokáihoz. A két kisfiú, öt- és háromévesek, csomagok halmában ültek, és még mindig hordta a nagy család és a vendégsereg a játékokat. Állatkertnyi plüssfigura, garázsnyi kisautó, emeletnyi társasjáték-doboz... A két gyerek már unottan dobálta a földre a csomagokat. A kisebbik egy konzervsör letört feltépő-karikájával játszott: felhúzta ujjára, gurigatta. Tapasztalt szemem gyors számítása szerint a játéközön meghaladta az ötven-hatvanezer forintot. Hazafelé beugrott a Nyomorultak című filmből, amikor a játékból kidaszított *Cosette*-nek *Jean Valjean* megvett egy babát az utcai árustól. A kislány, akinek nem volt játéka, elbűvölten húzta arcához a baba fejét, és a film utolsó jelenetében a haldokló, magára maradt *Valjean* ugyanazzal a mozdulattal simítja magához a megőrzött játék babát. Visszagondoltam nővéremmel közös játékainkra, Ivánkára, a kaucsukbabára, a kék bádofurulyára és a „csodára”, a babaházra. Nem a Barbie-paloták stílusában épült, csak egy levehető tetejű láda volt, elválasztva kartonlemezzel,

és csak a szükséges bútorokkal berendezve. Apró, ronda babákkal volt benépesítve, de rakosgatni őket, tervezgetni, sorsokat szőni nekik mámorító érzés volt.

Arra emlékszem, hogy Kőbányán, a zsidó óvodában, ahova én is jártam, amerikai támogatóktól babák érkeztek. Akkor gyönyörűeknek láttam őket – kalapjuk volt selyemszösz fürtjeiken, pörgős ruhákban voltak, még kis, csipkés szütyő is volt a karjukon, és benne (láss csodát!) babatükör, kis notesz, mini ceruza. Álmodok álma! Schwartz rabbi bácsi felesége, Margit néni a szegény hittanosoknak osztotta szét őket. Fájdalmas arccal néztem, hogy a legszebb, göndör hajú is elkelt. Odasomfordáltam Margit nénihez, és a fülébe súgtam, mint afféle utolsó kívánságot, hogy halálos beteg vagyok, és jobban lennék egy babától. Kaptam. Kettős lelkiismeret furdalás gyötört: a hazugság, és az, hogy megcsaltam hajatlan, de hűséges Ivánka-babámat. Másnap anyukámmal visszavittük.

MÁ

HÍRMOZAIK

Úton Istennel

Új templom segíti a közösségi életet Várdán címmel jelent meg újságcikk két helyi újságban is a nálunk zajlott, Úton Istennel című, január eleji Aliansz Imahétről. Az újságíró fényképeket is készített a nyitó vasárnapi alkalomról, majd a búcsúzásakor meghatódva azt mondta: nem számított ilyen felemelő élményre. Pedig ilyen volt minden este. Felemelő volt a közösség, ahová estéről estére a városban lévő felekezetekből jöttek szép számmal; a szombati szeretet(kalória)vendégség és a záró istentisztelet; a görögországi roma testvérek szolgálatával zsúfolt templom. Örömeiben még a padlófűtés is rákapcsolt, pedig nem hiányzott. Aki tehát eddig nem hitte, az most meggyőződhetett róla: Isten úton van velünk.

Iklódyék, Kisvárdá

Nyilatkozat a Bayer-ügy kapcsán

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség nevében megütközésünknek és felháborodásunknak adok hangot, melyet bennünk Bayer Zsoltnak a Magyar Hírlap január 5-i számában 'Ki ne legyen?' címmel megjelent írása keltett. Visszautasítjuk az újságírótól nem először tapasztalt, tisztességes emberhez nem méltó hangot és az „állati” minősítést.

Szóvá kell tennünk azt is, hogy a nevezett újságíró nem először különböztet és bánt meg hazai kisebbségeket vagy ahhoz tartozó személyeket, és fogalmazza meg uszító módon a véleményét. Az is meggyőződésünk, hogy ezt gyakran a mögötte álló politikai körök szócsöveként teszi. Éppen ezért elfogadhatatlan tettének felemás megítélése is. Egyeseket ugyan – helyénvaló módon – megbotránkoztatott kijelentései a politikai jobb oldalon is, mégis mind ő maga, mind lapja (a Magyar Hírlap), mind pedig Selmeczi Gabriella (a Fidesz szóvivője) részben „félreértésről” beszéltek, vagy felhasználták az alkalmat politikai ellenfeleik kioktatására.

A magunk részéről csak egyértelmű és nyilvánvaló önvizsgálatot, bocsánatkérést tudunk elfogadni, és annak garanciáit, hogy a jövőben sem Bayer Zsolt, sem újságja nem fogalmaznak meg hasonló ördögi nézeteket.

Budapest, 2013. január 7.

Iványi Gábor, elnök

Étkezési utalványok támogatásul

Eljutottak Dankó utcai óvodánkba a balatonföldvári Mesevár Óvoda munkatársai által felajánlott étkezési utalványok. Amint erről Fónai Imre a www.sonline.hu-n közzétett írásában beszámolt (január 15.), a földvári óvoda egyes dolgozói év végi pluszjuttatásukat fordították e célra. Egyházunk 2005-ben hozta létre óvodáját elsősorban a környék (leginkább külső-Józsefváros) szegény családjaiban élő gyermekek számára.

A Tízparancsolat

Január 17-én Ilan Mor izraeli nagykövet és Iványi Gábor voltak a díszvendégek a Mózes életét feldolgozó, 1956-ban készült, nagyszabású amerikai film, a *Tízparancsolat* budapesti vetítésének. A szenzációs film méltó körülmények közötti magyarországi vetítését a *Mensch Nemzetközi Alapítvány* tette lehetővé.

Felhívás a 2011. évi 1%-os felajánlásokkal kapcsolatban!

Többektől érkezett hozzánk jelzés, hogy a 2011-es SZJA 1 %-os felajánlásánál az egyházak közül a mi technikai számunkat adták meg.

Majd a NAV-tól levelet kaptak, amelyben indoklás nélkül azt a választ kapták, hogy nem volt lehetséges a MET kiválasztása, ezért a felajánlás sikertelen volt (a költségvetést támogatták vele). A levél szerint a NAV nem adhat tájékoztatást az ügyben, hozzánk kell fordulniuk információért. Kérjük, aki hasonló eljárással szembesült, feltétlenül szíveskedjen a NAV levelét faxon, vagy e-mailben szkennelve, vagy postai úton, másolatban hozzánk eljuttatni az alábbi elérhetőségek valamelyikén, hogy megvizsgálhassuk az elutasítást:

FAX: 06-1/577-05-17, E-mail: gazdasagi@oltalom.hu,
Levelezési cím: MET, Ónodi István gazdasági igazgató
1086 Budapest, Dankó u. 11.

Felajánlásukat és segítségüket köszönjük!

Elveszett 1%?

Az MTI honlapján megjelentetett, 2012-es felajánlásokkal kapcsolatos közleményünk:

Budapest, 2013. január 21., hétfő (OTS) – A Nemzeti Adó- és Vámhivatal visszatartja az egyébként 2012. december 15-ig folyósítandó, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösségnek több mint hatezer támogató által szánt 2012. évi 1%-os SZJA-felajánlásokat (2011. évi személyi jövedelemadó 1%-okat).

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség (melyet az Alkotmánybíróság előtt a MET által ismételtén megtámadott új, 2011. évi CCVI. egyházi törvény megfosztott eredeti, egyházi státuszától), a 2011. évi adóévre tett 1%-os SZJA-felajánlások összege alapján az ország 7., a felajánlók számát tekintve pedig a 8. legnagyobb felekezete – ennek ellenére az Iványi Gábor vezette egyház mindaddig nem kapta meg a neki jogosan járó, 43 076 466 forintnyi, 6330 magánszemélytől származó összeget. Sőt, mi több, a NAV időközben nyomtalanul eltüntette hivatalos honlapjáról az eredetileg kiadott közleményét, amely a MET-nek juttatott jelentős mértékű felajánlást is tartalmazta. Azóta az adóhatóság – előttünk ismeretlen okból – egy új tájékoztatót tett közzé, amelyből a MET-et indokolás nélkül kihagyta.

Továbbá: a MET-nek 1%-ukat felajánlók közül többen kaptak félrevezető értesítést a NAV-tól, miszerint – a MET rendezetlen helyzete miatt – felajánlásuk érvénytelen.

Végül egy fontos, aktuális információ: a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség ez évben is várja az 1%-os személyi jövedelemadó felajánlásokat a támogatóink által jól ismert 0444-es technikai számra. Bár a jelenlegi, kirekesztő politikai hatalom a jelek szerint bármit elvehet, amit csak akar, a MET bízik abban, hogy ez a méltatlan és igazságtalan helyzet hamarosan rendeződik, és az általunk kezdeményezett alkotmánybírói és strasbourgi bírósági eljárás eredményeként el tudjuk majd érni a MET-nek szánt 2013. évi 1%-os felajánlások tényleges kifizetését.

Másik 1%

Egyházunk mellett a civil szervezeteknek felajánlható másik egy százalékot köszönettel fogadja két intézményünk: az Oltalom Karitatív Egyesület, adószám: 19010409-1-42.

Adományozás

Hálás köszönet az adományokért! Sorsukról, módjairól lapunk 21-23. oldalán olvashatnak. Ha segíteni szeretne, megteheti a mellékelt sárga csekken, vagy személyesen a 8. kerület, Dankó u. 11. sz. alatt. Telefon: (06-1) 577-05-15 (hétköznap 8 és 16 óra között),

e-mail: metegyhaz@wjlf.hu. Bankszámlaszámunk: 11708001-20520-380 (OTP Bank). A közleménybe kérjük, írja be, adományát mire szánja! Amennyiben nem szerepel ott semmi, fenntartási kiadásokra fordítjuk az összeget.

Képes beszámoló

Rendezvényeinkről rövidfilmeket a www.wesleystudio.hu-n, folyamatosan frissülő honlapunkon láthatnak, és megtalálhatnak bennünket a Facebook-on is.

Olvasói vélemény

Kedves Olvasóink újsággal kapcsolatos véleményét, történeteit, gondolatait, kérdéseit szeretettel és folyamatosan várjuk az ev@wjlf.hu e-mail címre.

Egy- és kétforintos pénzermék gyűjtése a Wesley

Az MNB közleménye szerint az egy- és kétforintos pénzerméket már csak 2013. február 28-ig lehet beváltani. Az egy- és kétforintos pénzermék összegyűjtését célozza meg 2013. február 25-i határral a „Wesley barátai” elnevezésű adománygyűjtés. Az adományként begyűjtött egy- és kétforintosokból a Wesley János Főiskolán, szociális munkás szakon tanuló, szegény, tehetséges diák(ok) egész éves kollégiumi elhelyezését fizetnénk meg, illetve egy darab interaktív táblát szerezni be az oktatás feltételeinek javításáért.

Kérjük, aki teheti, az egy- és kétforintosokat szedje össze a környezetében, és a legközelebbi „Wesley-s ismerőshöz” juttassa el, akik a portánál elhelyezett gyűjtőhelyre kitett „uborkás” üvegebe dobhatják, önthetik.

Személyesen is átadható: Wesley János Főiskola 1086 Budapest, Dankó u. 11. Összegyűjtött tételért megbízottunk hívható: Horváth Dániel Tel: 06-20/33-03-162 További információ: www.wesley.hu E-mail: forintos@wjlf.hu

„Férfivá és nővé teremtve”

A Nyíregyházi Aliansz Közösség szervezésében Dr. Pálhegyi Ferenc tart előadást a Házasság Hete rendezvénysorozat alkalmából.

Helyszín: a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség kápolnája, Nyíregyháza, Bessenyei tér 10. *Időpont:* 2013. február 10. 17.00 óra

Egyperces áhítat minden napra

Február 1. péntek

„...Mellette voltam, mint kedvence...színe előtt játszadoxva mindenkor... földje kerektségén és gyönyörködtem az emberekben.” (Péld 8,30-31)

Salamon a bölcsességet szólaltatja meg, amely, sőt: aki nem keserves munkával sok vajúdással formálja ki a látható világ élő és élettelen valóságát, hanem gyönyörködve, örömmel, játékosan. Isten keze nyomán nemcsak az ésszerűségről, hanem a Mindenható játékos kedvéről is tapasztalatokat szerezhetünk.

Február 2. szombat

„Ki tudod-e fogni horoggal a krokodilt...játszadoxatsz-e vele, mint a madárral, és megkötheted-e leánykáid kedvéért?” (Jób 40,25.29)

Noha Isten játszva teremtette a világ legbonyolultabb és leginkább lenyűgöző egyedeit is, az ugyancsak teremtett emberre – még ha Istent akarja is utánozni – nem illik ez a meghatározás. Fel kell ismernie korlátait, nem játszadoxhat a teremtés más szereplőivel, tiszteletben kell tartania önmaga határait.

Február 3. (hatvanad) vasárnap

„Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket.” (Zsid 3,15)

A játékok egyike, hogy a résztvevők egymásnak kiáltanak, s a megszólítottnak helyesen kell reagálnia a kereső hangra. Elvben az is feltételezhető, hogy a fogadó személy úgy tesz, mintha nem értené, nem hallaná, vagy nem jól értené a kiáltozót. Szándékosan rossz választ ad, vagy hallgat. Ez is egyfajta (gonosz) játék. Gondold végig, egyszer talán az életed függ attól, hogy komolyan veszed-e a hallott üzenetet!

Február 4. hétfő

„Ott járnak a hajók és a cethal, amelyet azért formáltál, hogy játszadoxszál vele.” (Zsolt 104,26)

Senkit nem hagy hidegen az óceánból magát a felszínre dobó bálna látványa. Isten játszik, játszótársat keres. Bekapcsolódhatunk ebbe az örömteli tevékenységbe, ha tiszteljük a szabályokat és kellő önismerettel rendelkezünk.

Február 5. kedd

„A ház tele volt..., ott voltak a filiszteusok fejedelmei, a tetőn pedig mintegy háromezer férfi és nő, akik Sámson játékán szórakoztak.” (Birák 16,27)

A várva-várt szabadító, a legendás hős, a teljesen Istennek szentelt kiválasztott és igaz ember, amint elhi-

bázott élete következményeként, vak cirkuszi mutatványosként szórakoztatja a „nagyérdeműt”. Gondold csak végig: Istennek nagyszabású tervei voltak veled! Talán most is az érdeklődés középpontjában játszol szerepet. De a helyeden vagy?

Február 6. szerda

„Nézd csak a vízilovat, én teremtettem, mint téged... mellette játszadoxzik a mező minden vada.” (Jób 40,15.20)

Isten „játékos kedvében” különféle állatokat teremtett, melyek nem válnak a szorgoskodó ember munkatársává, hanem egyszerűen csak „játszadoxznak” a földön. Noha úrrá tett bennünket a Teremtő a szelíd és a vad állatok felett is, el kell fogadnunk és tisztelnünk kell az állatok státuszát és jogait. Ha nem csupán a haszon-szerzés lehetőségét látjuk a másik teremtményben, talán jobban tudjuk tisztelni egymást. Ugyannak az Úrnak a teremtményei vagyunk ugyanis.

Február 7. csütörtök

„Az ostobának a galádságban telik öröme, az értelmes embernek pedig a bölcsességben.”

(Péld 10,23)

A szemlélődő király jól látja: különbség van játék és játék között. Vannak emberek, akik életüket, az értelmes dolgok megismerésére és gyarapítására fordítják, míg mások abban lelik örömüket, ha tönkre tehetik az eredményeket. Egyik és másik tábor is szaporíthatod, de miért is ne csatlakoznál azokhoz, akik értéket teremtenek és óvnak?

Február 8. péntek

„Ne nézd a bort, hogyan vöröslik, hogyan gyöngyözik a pohárban, bizony simán lecsúszik az!...végül megcsíp, mint a kígyó...szemed zavaros dolgokat lát, te magad pedig össze-vissza beszélsz.” (Péld 23,31.32.33)

Étellel-itallal is, hálaadással élhet az ember. A test öröme is Isten ajándéka. De boldog az, aki a túlzások iránti engedékenységével nem teszi magát nevetségessé, és nem válik a szenvedélyei rabjává!

Február 9. szombat

„...korán felkeltek, égő áldozatokat áldoztak és békeáldozatokat mutattak be, azután leült a nép enni és inni, majd mulatozni kezdtek.” (2 Móz 32,6)

A Károly fordítás úgy zárja a mondatot, hogy „felkeltek játszani”. A szó értelméhez talán a *viháncolás* ma-

gyar kifejezés áll a legközelebb, ami nem az értelmes, az egész közösségnek örömet szerző mulatságról szól, hanem olyan tombolásról, melyben az embert csak az önmaga féktelen örömszerzésében érdekelt, és nincs tekintettel se Istenre, se emberre. Mózes távollétében a minap szabaddá lett nép, íme, nem tud élni új helyzetével, szabadossá vált, és nem akar korlátozó törvényt. A szabadság útja nem örömtelen és nem keserves, de nem is a felelőtlen tombolás lehetősége.

Február 10. (ötvened) vasárnap (Esto Mihi)

„Légy erős kősziklám!” (Zsolt 31,3)

Vannak gyerekjátékok, melyek az élet egy-egy veszedelmes pillanatára készítének fel, amikor a bizonytalan (ingoványos) helyzetből szilárd alapokra menekülünk. A kérdés játékosan is ez: van-e aki megsegít ebben, vagy ellenkezőleg, visszaránt a sárba? Isten mindig szilárd alapokra akarja helyezni életünket, hozzá mindig a mélységből „sáros fertőből” érkezünk. Ilyen Ő maga, a biztos kőszikla. Ő az alap.

Február 11. hétfő

„Megosztznak ruháimon és köntösömrre sorsot vetnek.” (Zsolt 22,19)

Sokan játszották már el kártyán, kockán vagy más szerencsejátékon egész vagyონukat, sőt, a végén akár azt a ruhát is, ami az adott pillanatban a testüket fedte. A játék hihetetlenül nagy úr. Semmihez nem hasonlítható az a megrendülés, melyet az igaz ember él át akkor, amikor kérlelhetetlen, gonosz ellenségei játszanak vele, teszik kockára életét és javait – de előfordul, hogy nincs más választás. Megrendítően teljesednek be ezek az ígék az érettünk és helyettünk bűnhődő Jézus utolsó földi pillanataiban is.

Február 12. kedd

„A város terei megtelnek fiúkkal és lányokkal, akik vígan játszadoznak...” (Zak 8,5)

A gyerekek a történelem legszörnyűbb pillanataiban is maguknál tartják játékaikat. Az a helyzet azonban, hogy sok helyzet mégis a fenyegetettség és sötétség értelmetlen és reménytelen hangulatát árasztja. A béke, amire a világon ma is oly sok ember és köztük megannyi gyerek vágyik, szükségszerűen teremti meg az önfeledt játék tereit. A hatalomban vagy azon kívül a magad befolyásának lehetőségeivel teremtsd meg a gyermekek boldogságát – vagy legalább engedd játszani őket.

Február 13. szerda

„Bálványimádók se legyetek, mint...némelyek, amint meg van írva: 'leült a nép enni, inni és felkelt játszani'.” (1 Kor 10,7)

A pusztai vándorlás már idézett botlását az apostol az istenkereső új megtérők számára alkalmazza, hogy

megértesse: van különbség játék és játék, önfeledt öröm és öröm között. Nem minden jó, amiben az ember a kedvét leli. Nem minden szórakozás művelhető Isten áldásával. A világ ma is tele van bálványokkal. Ne imádd, és ne tiszteld őket, még ha „kikapcsolódást” is jelentenének a számodra.

Február 14. csütörtök

„...Mikál...éppen akkor tekintett ki az ablakon, amikor az Úr ládája Dávid városába ért, és látta, hogy Dávid király ugrálva táncol az Úr színe előtt, ezért szívből megvetette őt.” (2 Sám 6,16)

Korán megtanítanak bennünket arra, hogy hogyan kell viselkednünk idegenek előtt. Egy vezetőnek (királynak) még nehezebb a dolga, neki fokozottan ügyelnie kell a mozdulataira. A játékban azonban mindig megfelelkezünk egy kicsit magunkról, elragad az isteni öröm. Az, aki megtanult örülni az Úrban mindenkor, mindig külön lesz azok szemében, akik viszont nem szégyellnek Isten ellenében is örömet, vígasságot keresni.

Február 15. péntek

„...eljön az az óra, amikor többé nem példázatokban szólok hozzátok, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról.” (János 16,25)

A játékos gyerekkorhoz hozzátartozik a mese is, mint a felnőtté érés nélkülözhetetlen eszköze. E nélkül nem tudnánk vágyani a megszokottól eltérő, a már megismerttet meghaladó dolgok után. De mégsem maradhatunk örökre ebben az idilli mesevilágban. Eljön a pillanat, amikor a valóság éles határaival kell szembesülnünk. Isten megismerésének is vannak nehéz szakaszai. Hadd szólítson meg egyszer csak az Úr a felnőtt tanítvány érettségére számítva!

Február 16. szombat

„Nektek megadatott, hogy értsétek az Isten országának titkait, de a többieknek példázatokban adatik, hogy akik látnak, ne lássanak és akik, hallanak, ne értsenek.” (Lukács 8,10)

Jézus tanítványa érti a Mester szavait, és követi Őt a keskeny úton. Mások, akik nem akarnak rálépni az igazság ösvényére, elengedik fülük mellett az intő szót, vagy kigúnyolják annak értelmét. Nem akarják észrevenni, hogy Isten szólította meg őket. Jaj nekünk, ha azt képzeljük, hogy nincs szükségünk a nekünk szóló, felülről jött isteni üzenetre!

Február 17. Böjt első vasárnapja (Invocavit)

„Ha kiált hozzám, meghallgatom.” (Zsolt 91,15)

Gyerekek visszatérő kegyetlen játéka, hogy nem hallják meg társaik segítségkérő kiáltásait, hagyják még egy kicsit szenvedni őket. Isten soha nem ját-

szik a bajbajutott emberrel, még akkor sem, ha az a benyomásunk, hogy imánk süket fülekre talál. Az lehetséges, hogy nem azt adja, amit kérsz, de azt biztosan hiheted, hogy azt teszi veled, amire szükséged van.

Február 18. hétfő

„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.” (2 Pét 3,9)

A közös játék türelemre is tanít. Én már célba értem, de a játék hadd maradjon továbbra is izgalmas, s függetlenül a helyezésemtől, buzdítanom kell azokat, akik még úton vannak, s akik megérkezése az ő személyes győzelmük, és az én ünnepem is lehet.

Február 19. kedd

„...apraja-nagyja mind nyereszkedésre adta magát... népem romlását úgy gyógyítják, hogy könnyelműen mondogatják: békesség, békesség! – de nincs békesség.” (Jer 6,13-14)

Van, aki mindig pénzben játszik (sokszor sajnos gyerekek is), ami mindig rossz irányba viszi a szórakozást, hiszen érdekem a másik veresége. Van, aki a háborús fenyegetések közepette sem áttal békeszólamokkal kereskedni; mi más ez, ha nem az ellenfél megtévesztése. Játshatnál akár nyílt lapokkal is...

Február 20. szerda

„Jézus pedig látva hitüket, így szólt a bénához: ember megbocsáttattak a te bűneid.” (Lk 5,20)

A játék arról is szól, hogy nem ismerünk akadályt. Négy szenvedélyes barát leszedi annak a háznak a tetejét, melyben Jézus éppen bibliamagyarázatot tart. Mert mindent meg akarnak tenni annak érdekében, hogy társuk újra egészséges legyen. De ha már ilyen nagy dolgot produkáltak, nem maradhat el jutalmuk. Azt kell hallaniuk, amire nem is számítottak: nemcsak a végtagok válhatnak újra használhatóvá, társuk a bűneit is leteheti a testet-lelket gyógyító Jézus lábaihoz.

Február 21. csütörtök

„Az Úrral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak és örülnek.” (Zsolt 34,3)

Vannak játékok, melyek arról szólnak, hogy ki tud nagyobbat, képtelenebbet mondani a másiknál. Emberfeletti képességekkel, erővel, soha nem volt teljesítményekkel tudunk hencegni. A játszótárs azon bosszankodhat, hogy nem tud rálicitálni hősködéseinkre. Az Úrral dicsekedni az más, azt szabad, sőt, szükséges. Hála Istennek van olyan kör, melyben ehhez is találni játszótársakat.

Február 22. péntek

„Lelkünk megmenekült, mint a madár a madarász töréből. A tör összetört és mi megmenekültünk.” (Zsolt 124,7)

Ma már nem gyűjtögetésből és vadászgatásból szerzi az emberek többsége a táplálékát, de azért a szenvedély megmarad. A gyerekek szívesen parittyáznak, vagy állítanak kelepécét az apróvadaknak. Talán eközben szerzik azokat az életre szóló élményeket, melyek megtanítják őket arra, hogy Isten legnagyobb ajándéka a szabadság. Kiszabadulni a csapdából és újra szabadon szárnyalni, micsoda hatalmas dolog ez!

Február 23. szombat

„Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.” (Ézs 43,2)

Pancsolással kezdődik, aztán úszkálunk, evezünk, szörfözünk vagy tüzeskedünk, tűzijátékkal szórakozunk, tűzgráson, parázsjáráson veszünk részt. Játékosan fessegetjük korlátainkat. Egyszer majd elkerülhetetlenül sodródunk veszélyhelyzetekbe, és meg kell tapasztalunkunk hogy nem uralhatjuk az őselemeket. Aki azonban megengedte a próbát, soha nem hagy magunkra. Hűsége megtart a veszedelemben is.

Február 24. Böjt 2. vasárnapja (Reminiscere)

„Gondolj Uram irgalmadra!” (Zsolt 25,6)

A játék nagyon sokszor a versenyről, az előny megszerzéséről és megtartásáról szól. Aki rossz mezőre lép, azt kiütik. Rossz válasz esetén egyszer esetleg nem dobhat, és a többiek elhúznak mellette. Szép vert helyzetből újra versenybe lépni, még inkább esetleg győzni. De egy-egy játék legszebb pillanatai mégis azok, amikor – akár győzelmünk kárára – segíthetünk elbukónak, és új lehetőséget adhatunk a további versenyhez. Isten nem akar győzni. Azon munkálkodik, hogy – ha kell az irgalom eszközeivel is – téged a célba segítsen.

Február 25. hétfő

„...odamentek a tanítványok Jézushoz, felébresztették és így szóltak: Mester, mester elveszünk! Ő pedig felkelt, ráparancsolt a hullámokra, mire azok lecsillapodtak és csendesség lett.” (Lk 8,24)

Jó, ha a játékban van külső segítő, vagy játékvezető. Hiszen soha nem lehet cél, hogy a résztvevők kárt szenvedjenek, csak az, hogy egy kicsit ráébredjenek, mire képesek igazán. Nem folytatható az izgalmas tevékenység, ha a végén végveszélybe kerülnek a játékosok. A cél nem a megsemmisítésük, hanem a felemelésük. Jó, ha velünk van a Mester is!

Február 26. kedd

„Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr. Csak azt, hogy élj törvény szerint, tö-

rekedj szeretetre és légy alázatos Istennel szemben.”
(Mik 6,8)

Minden játék előtt tisztázni kell a szabályokat, és azokat mindenkinek kötelező betartani. Egyedül játszani ugyanis nem jó, s a feltételek tiszteletben tartása a záloga annak, hogy a megfelelő értelmes helyzet kialakuljon. Ebben az is gazdagabb lesz, aki veszít, hiszen ha jól küzdött, felülmúlta eddigi önmagát. Isten pedig gyönyörködik őbenne is.

Február 27. szerda

„Az egész sokaság örült mindazoknak a csodákat, amelyeket ő vitt véghez.” (Lk 13,17b)

Ne feledkezzünk meg a nézőközönségről sem. Vannak, akik a küzdőtéren játszanak, de nem önmaguknak, hanem egy nagyobb társaság előtt. E társaság tagjai egyenként talán alkalmatlanok a játékra, mert veszítené-

nek, de azok ott az ő sikereikért is tusakodnak. A játék öröméhez a drukkerék buzdítása is kell! Jézus csodát visz véghez ma is mindannyiunk életében. Ha ez mások megtapasztalása lesz, mi akkor is örülünk vele és az érintettekkel egyaránt!

Február 28. csütörtök

„...kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység be nem teljesedik.” (Zsid 6,11)

A játékban igazán az a szép, hogy a startlövés és az utolsó gong között még bármi megtörténhet. A játék hullámzik. Akár szerencséje is lehet annak, aki e pillanatban veszítésre áll. Éppen ezért nem szeretjük, ha valaki idő előtt feladja. Még a vesztest is ünnepejlük, ha teljes erőbedobással játszott. Még nincs vége a mérkőzésnek. Miért adná fel...?

-ig

2013. Polgárok Európai Éve

„Nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” Zsidók 13,14

2013. FEBRUÁR

Február hónap igéje: „Vigyázz tehát, hogy a benned lévő világosság sötétséggé ne legyen!”

Lukács 11,35

Istentiszteletek		Bibliaórák	
	Igehely		
Február 3. Hatvanad vasárnap	<u>ApCsel 26,1. 22– 32</u> Lukács 8,4– 15 Ézsaiás 55,6– 11	Első hét	Zsidókhöz írt levél 4,1-8 A pusztai vándorlás mulasztásai is a mi tanulságunkra írtak meg...
Február 10. Ötvened vasárnap	<u>2 Péter 1,3– 11</u> Lukács 18,31– 43 Ámós 5,21– 24	Második hét	Zsidókhöz írt levél 4,9-13 Az eljövendő szombat és Isten igéjének éle...
Február 17. Böjt 1. vasárnapja	<u>Jób 1,8– 22</u> Máté 4,1– 11 2 Korinthus 6,1– 10	Harmadik hét	Zsidókhöz írt levél 4,14-16 A megkísértett és együtt érző főpap...
Február 24. Böjt 2. vasárnapja	<u>Ézsaiás 42,1– 4</u> Máté 15,21– 28 1 Thesszalónika 4,1– 8	Negyedik hét	Zsidókhöz írt levél 5,1-10 Az ember főpap és Krisztus mint főpap

TŰZHELY

Purimi sütemények

Régen a háziasszonyok süteményekkel megrakott tálcákat küldtek egymás családjának, az a *sláhmónesz*, amelynek eredetije – *misbah mánot* – ajándékküldést jelent. A háziasszonyok minden leleményességüket felhasználva iparkodtak túltenni egymáson, sokfélét és sokat sütnek, küldenek és kapnak. A legnépszerűbb sütemény a *huméntás*, azaz a Hámán-zseb vagy -táska, mákkal vagy szilvalekvárral töltött háromszegletű tészta, továbbá a *lékoh* (de mondták így is: *lekuh, lekeh, lejkeh*) – egyfajta mézessütemény, amely pl. Esztert vagy Hámánt formázza, szépen feldíszítve mandulával és mazsolával. Kedvelik még az *ejerkihlit*, a *flódnit*, a *kindlit*, a piskótákat, a habcsókot, a *kránclit*. A hagyományt nagyon tisztelő helyeken a küldött sütemény alá *smalcbájglit* helyeztek.

(Herbst-Krausz Zorica: Régi zsidó ételek, Corvina Kiadó)

Kindli

Hozzávalók: 50 dkg liszt, 25 dkg margarin, 15 dkg cukor, 1 dkg élesztő, 1 tojás, 1-2 kanál rum, a kenéshez 1 tojás.

Összegyúrjuk a hozzávalókat, hűtőben egy-két órát pihentetjük. Kinyújtjuk, majd nagyobb pogácsaszaggatóval kivágjuk. Megtöltjük a dió, ill. máktöltelékkel, a kis

Kindli. Fotó: Budaházi László, www.receptletoltes.hu

tekercesekre ujjunkkal mélyedéseket nyomunk, hogy pólyás baba jellege legyen. Vigyázzunk, hogy a hajtás alulra kerüljön. Megkenjük tojással, s ha igazán szépet akarunk, egy órára a hűtőbe rakjuk, hogy a tojás rászáradjon, majd újra lekenjük. Mérsékelt tűzön sütjük.

Diótöltelék: 20 dkg dió, 0,8 dl víz, 15 dkg cukor, 1 citrom és 1 narancs reszelt héja, 1 teáskanál őrölt fahéj, 1-2 kanál baracklekvár, izlés szerint néhány szem mazsola.

A vízből és cukorból a reszelt héjjal szirupot főzünk, forrón ráöntjük a darált dióra, majd belekeverjük a többi hozzávalót és kihűtjük.

Máktöltelék: Ugyanúgy készül, mint a dió, csak még egy kanál vanília cukor is megy bele, plusz egy csipet őrölt szegfűszeg.

Hámántáska

Hozzávalók: 35 dkg rétesliszt, 15 dkg margarin, 1 dkg élesztő, 10 dkg cukor, csipet só, reszelt citromhéj, 2 tojás, kevés rum, tölteléknek szilvalekvár, vagy máktöltelék.

A lisztet elmorzsoljuk a margarinnal, majd hozzáadjuk a többi hozzávalót, és jól kidolgozzuk. Kinyújtjuk, és nagyobb pogácsaszaggatóval kivágjuk. A töltelék a kerek lap közepébe halmozzuk, és három oldalról felhajtva középen összenyomjuk.

Gyömbéres honeglekach

Hozzávalók: 6 tojás, 16 dkg liszt, 16 dkg cukor, 16 dkg margarin, 1 sütőpor, 1 vanília cukor, 2 kanál méz, 1 csésze (2 1/2 dl) apróra vágott cukrozott gyömbér, dióbél, mazsola, fekete csokidarabkák, egyéb cukrozott gyümölcs, a tetejére csokibevonó.

A tojást különválasztjuk, a fehérjét felverjük, majd a sárgáját, a cukrot, a margarint és a mézet géppel jól elkeverjük. A fehérjébe keverjük óvatosan a sütőporral elkevert lisztet, a sárgájával elkevert masszát, majd a cukrozott gyümölcsöt kis liszttel elkeverjük, és a masszába keverjük. Margarinnal, kikent, lisztezett özgerincformába öntjük, mérsékelt tűzön sütjük. Akkor jó, ha villát szúrunk bele, és nem ragad rá tészta.

MÁ

ÉLET ÉS VIDÁMSÁG

Óvodában gyakran találkoztam azzal a jelenséggel, hogy ha néhány bonyolultabb kifejezés nehézséget okoz a gyerekeknek, akkor számukra egy egyszerűbb, érthetőbb szóval helyettesítik.

Így esett meg egyszer, hogy egy óvodai hittanórán a következő éneket tanítottam kis tanítványaimnak: „*Szívem csendben az Úrra figyel, ki segít...*” A gyerekek lelkesen fűjták az éneket, én boldogan hallgattam őket, míg valami gyanúsat nem észleltem a szövegben. Jobban odafigyelve, feltűnt, hogy egyik legnagyobb hangú énekesem a következőt énekelte: „*Szívem csendben az Úrra figyel, kiséger...*”

Iványi Júlia

„Csak azt tudnám, hogy mi ebben a játék?” – kérdezte egy megszeppent gyermek szüleitől az augusztusi tűzijáték után.

„Már vége van a cserebogárfazonnak!” – oktatta ki a másikat az „okosabb” unokatestvér a szezon végén.

„Ezt most nem csináljuk, csak invitáljuk!” – utasította gyakorlatozás közben egy szakaszvezető katonáit a nyírtelki legelőn 1984-ben.

„Milyen madár lehet ez, ami a Szentleket ábrázolja?” – tettem fel a kérdést, hogy érdekesebbé tegyem a történetet egy idősotthonban tartott bibliaórán. „Palimadár?” – kérdezett vissza egyik hallgatóm.

„Rajtam még egyszer sem segített a mátrai szeretetszolgálat” – panaszkolt valaki; amin nem is csodálkoztunk.

„Jó lenne már belépni egy magány-nyugdíj pénztárba” – sóhajtott fel egy asszony. Jobban járt, hogy erre vágyott.

Iklódy László

ÉLET ÉS BÖLCSESSÉG

Igen, a játék minden bizonnyal egyike azoknak az ősi, alapvető erőknél, amelyek létrehozták az emberi civilizációt. De nem valószínű, hogy korábról való, mint maga a civilizáció. Lehet valami közös a játék és az emberiség „archetipikus tevékenységei” között, de (...) ez nem jelenti azt, hogy a játék „áthat” minden emberi tevékenységet. És végül, szép és felemelő aforizma azt mondani: „minden játék” – ahelyett, hogy azt ismételtgetnénk keserű lemondással: „minden hiúság”. De nem igaz. Mert nem minden játék. (*Hankiss Elemér*)

Érdekes megfigyelnünk azt, hogy a társadalom elnézőbb a csalóval, mint az ünneprontóval szemben. Talán azért, mert ez utóbbi alapjaiban rendíti meg a játék világát. Azzal például, hogy kilép a játékból, leleplezi a játékvilág törekenységét. (*Johan Huizinga*)

Olyasmi foglalkozás az írás, mint a játék, a gyermek komolyan veszi, és bár semmi lényeges nem függ attól, amit nagy gonddal végez, afelől, hogy csak játék, még csakugyan elfárad bele. (*Szabó Magda*)

Hacsak lehet, játszik a gyermek. Mert végül a játék komolyodik munkává. Boldog ember, ki a munkájában megtalálja a valamikori játék hangulatát. (*Sütő András*)

A játék az ember teremtménye, mely teremtője örömeire hivatott szolgálni egy olyan országban, ahol a „komolyság” és a „vidámság” nem egymással ellentétes, hanem egymást kiegészítő fogalmak, és amelynek a földjére csak játszva teheti be az ember a lábát. (*Erich Kästner*)

Ha az ember a valóság alapján ítél, nincs többé semmiféle játék. S ha játék sem lesz, mi marad akkor? (*Lev Tolsztoj*)

A teremtő munka öröme az, hogy nem robot, hanem játék. (*Zs. Tüdős Klára*)

Aki focizott, vagy aki valódi drukker, az tudja, a futball a győzteseké. Idegen a játék szellemétől például azt mondani, hogy inkább játsszunk jól, szépen, és veszítünk, mint rossz játékkal nyerjünk. Nem. Nyerni kell. És ha nyerünk, azt úgyse lehet mindig rossz játékkal. (*Esterházy Péter*)

ANNO

Apróságok Wesley életéből

1. A kingswoodi iskola

Kingswood azelőtt királyi vadászterület volt, ahonnan nevét is nyerte (királyi erdő). Az erdők alatt szénrétegek voltak, ezért irtották ki az erdőket és szénbányákat alapítottak. A kingswoodi szénbányászok annak idején rossz hírben állottak istentelenségük miatt.

A kingswoodi iskolát a legalkalmasabb időben alapították. Whitefield tette le az alapkövet és Wesley nem sokára átvette annak vezetését és fenntartását. Nagy és áldozatos befolyást gyakorolt és később a prédikátorok fiainak iskolájává lett. Ezek közül sokan itt tértek meg és léptek a prédikatori szolgálatba, úgy hogy nem csupán, mint iskolájukra, hanem lelki szülőhelyükre is hálásan emlékeztek vissza. Az iskola épületének egyik ablaktáblájára ismeretlen kézírással a következő szép szavak vannak írva: „Isten szeretet”, és egy másikra: „Isten itt jelen van. 1744”.

Wesley Kingswoodot az ő édes pihenőhelyének monddta. Az iskola épületében volt dolgozószobája, ahol ő számos gyönyörű és tanulságos könyvét és füzetét írta. Ebben a dolgozószobában kezdte el az ő keresztény könyvtárát gyűjteni, amely később ötven kötetet tett ki.

2. Cooke Zsófia, a legelső vasárnapi iskolai tanítónő

Cooke Zsófia, egy igen tehetséges fiatal leány, már kora ifjúságában Wesley barátságát élvezhette. Két évig volt a házában és iparkodott szavaiból és tanácsaiból a legjobb tanulságot meríteni. Így még évek múlva is emlékezett a reggeli köszöntésére, amellyel barátságosan mosolyogva üdvözölni szokta: „Zsófia, éljél ma.”

Ez a jelentőségteljes reggeli üdvözlés később nevezetesen abban teljesült be, hogy ő társalapítója lett a Raikes által megkezdett vasárnapi iskolának. Gloucesterben született, Raikes Róbert szülőhelyén és őt igen jól ismerte.

Raikes egy napon egy csoport rongyos, elhanyagolt gyermeket látott az utcán és így szólt Zsófiához: „Mit tegyünk ezekért az elhanyagolt gyermekekért?” Ő így felelt: „Tanítsuk őket olvasni és vigyük őket magunkkal a templomba.” Így hozták Raikes úr és Cooke kisasszony az első vasárnapi iskolásokat a

templomba. Amikor e kevés reménységre jogosító csoport gyerekekkel az utcán végighaladtak, az emberek kinevették őket.

Raikes úr a vasárnapi iskoláját Cooke kisasszonnyal 1784-ben kezdte meg és a következő évben Wesley az ő lapjában jelentést közölt róla. Egyúttal, az ő gyülekezetét is buzdította, hogy mindenfelé utánozzák e nemes példát és így lett azóta a vasárnapi iskola a keresztény egyház egyik legfontosabb és legáldásosabb munkája. A nemes leány később felesége lett Bradburn Samuel tiszteletesnek, aki a metodista prédikátorok egyik leghírnevesebbike volt. Hetvenötödik életévében halt meg diadalmaskodó hitben.

3. Wesley vasárnapi iskolája Szavannában és Boltonban

Wesley már szavannai tartózkodása alatt is 1736-ban, az esti istentisztelet előtt a gyermekeket oktatni szokta. Ő volt tehát az első, aki a vasárnapi iskola rendszerét bevezette.

Wesley 1787-ben a következőket jelenti: „Boltonban 800 gyermek nyert oktatást vasárnapi iskoláinkban, kb. 80 tanítótól. Este ezek közül a gyerekek közül sokan körülállották a házat. Én negyven vagy ötvenet közülük behívtam és felszólítottam őket, hogy énekeljenek. Bár néhányan közülük sírván, nem énekelhettek, mégis azt hiszem, hogy a király kápolnájában nem énekelhettek szebben, mint ezek a gyermekek.”

Néhány hónappal később a vasárnapi iskolának 900 növendéke volt.

(Forrás: *Békeharang*, VI. évfolyam, 1915. június hó 15., 20. szám. Szándékosan hagytuk meg az eredeti írásmódot, szóhasználatot. A Szerk.)

**„Az élet igazi, nagy vállalkozásai
legtöbbször nem hőstettek,
hanem türelemjátékok.”**

(Márai Sándor)

AJÁNLÓ

FILM

Életvonat (Train de vie), színes, magyarul beszélő, francia-belga-holland-román filmdráma, 98 perc, 1998
Rendezte: Radu Mihaileanu
Főszereplő: Lionel Abelanski (Shlomo)

1941. Shlomo, a falu bolondja rémisztő hírekkel tér haza: a nácik a szomszédos települések összes zsidó lakóját ismeretlen helyre deportálják. Az ő falujuk lesz a következő. Az öregek tanácsa a rabbi vezetésével még aznap este összeül, hogy megvitassák a menekülés útját. Az ötlet Shlomo fejéből pattan ki: a falu deportálja saját magát. Ők maguk lesznek az áldozatok, a vonatszerelők, a náci tisztok és katonák. A fellelkesült lakosok náci egyenruhákat szabnak, vásárolnak egy leselejtezett rozsdás mozdonyt, hazahívják a svájci rokont, hogy németül tanuljanak tőle, hamis iratokat gyártanak, és kocsiról kocsira összetákolják a vonatot. És egy szép napon – mint Noé bárkája – elindul a vonat.

„– Messze van még, Golde mama? – Bizony messze, aranyom. – És csak azon az egyetlen helyen szent a föld? – Okos vagy, igazad van. Látod, szent lehetne a föld mindenütt, csak akarnunk kellene. Akkor nem is volna olyan messze. Olyan nagyon messze.”

KÖNYV

Eleanor H. Porter: Az élet játéka

Az árván maradt kislányt, Pollyannát szigorú és rideg nagynénje fogadja magához. A gyermeket azonban nem kell féltetni: elveszített lelkész édesapjától egy játékot tanult, aminek lényege, hogy mindenben – a nehézségekben, szenvedésekben is – azt keresi, aminek örülni lehet. Örökös vidámságával Pollyanna valósággal fölforgatja a ház, sőt, az egész kisváros életét.

„– Úgy látszik kisasszonyka, maga a világon mindennek tud örülni – mondta erre Nancy és vidám képe egy pillanatra elborult, mert eszébe jutott, hogyan próbált megbarátkozni a csúf kis padlásszobával a bátor kislány.

Pollyanna csendesen kuncogott.

– Hát persze, hiszen erre megy ki a játék!

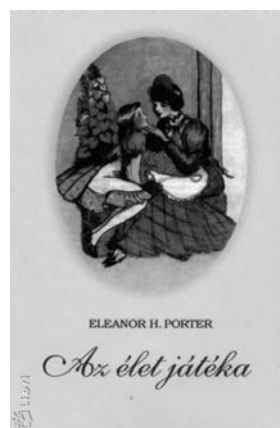
– Miféle játék?

– Hát ... az örömjáték!

– Kisasszony mit beszél összevissza?

– Nem beszélek összevissza! A papa tanított rá. Egész kicsi korom óta játszom. A nőegyleti hölgyeket is megtanítottam. Azok is játszották, – legalábbis néhányan közülük.”

KKS

„Többet megtudhatsz másokról egy óra játék, mint egy év beszélgetés alatt.”

(Platón)

KIK VAGYUNK?

A methodista mozgalom története

Egyházzá szerveződés

A methodista mozgalom fennmaradásában döntő jelentőségű volt, hogy Wesley közösségekbe szervezte a hozzájuk csatlakozókat. Felismerte ugyanis, hogy a „felébredtek” növekedése, szent életben való előrehaladása egy ellenséges világban, ahol az anglikán egyház részéről üldözés, az emberek részéről gúny és megvetés vette őket körül, nem lehetséges máshogy, csak támogató, bátorító közösségekben.

Szövetségek, osztályok

A morva testvéreknél megismert gyülekezetszervezési mintát felhasználva szövetségekbe szervezte a hozzájuk csatlakozókat. A szövetségeket 12 fős osztályokká alakította. Az osztályok tagjai hetente tagdíjat fizettek, amit az osztályvezető személyesen szedett be, meglátogatva a tagokat, egyben kihasználva az időt beszélgetésre lelkigondozásra. A társaságokat néhány nagyobb körzetbe szervezte. Nem engedte azonban, hogy a közösségekbe tartozás miatt elhanyagolják az anglikán egyház istentiszteleteinek a látogatását. Abba is csak kényszerűségből egyezett bele, hogy laikusok prédikáljanak, és úrvacsorát osszanak ott, ahol az anglikán lelkészek megtagadták annak kiszolgáltatását a metodistáktól.

Az első szakadások

Wesley-nek nemcsak az anglikán egyház képviselővel, hanem társaival is meg kellett vívnia harcait. 1740-ben elváltak útjai a herrnhutiaktól, akiknek túlzó kegyessége a gyakorlati munka gátjává vált. Még fájdalmasabban érintette, hogy kiéleződtek a teológiai viták Whitefielddel, aki a kálvini predesztináció tan követője lett. Az 1770-es években kiújult vita végül végleges szakadáshoz vezetett. A methodista mozgalom az anglikán egyház részéről megnyilvánuló ellenszenv mellett is egyre növekedett létszámban és erősödött szervezetben.

Terjeszkedő metodizmus

A methodista közösségek néhány év alatt behálózták az egész brit királyságot, elérték Skóciát, Írországot, Walest, és az amerikai angol gyarmatokat is. 1743-ban készültek el a methodista közösségek „Általános Szabályai”, melyeket a 39 anglikán hitcikkely rövidítésével alakítottak ki, megtartva az anglikán teológia, tanítás, liturgia alapjait, ám megreformálva a keresztény élet-

gyakorlatot. 1744-ben John Wesley konferenciára hívta össze a társaságok képviselőit.

Később a rendszeresen tartott konferenciák lettek a metodistákat foglalkoztató kérdések megoldásának fő keretei.

Megszentelődés és gyakorlati szeretet

Bár a methodista mozgalom indulását gyakran kísérték szélsőséges megnyilvánulások, heves érzelmkitörések, Wesley a megtérés egyszeri élményénél fontosabbnak tartotta a megszentelődés életen át tartó folyamatát. A közösséget tartotta fontosabbnak az egyénnel szemben, és a fegyelmezett szeretetet többre tartotta bármilyen misztikus élménynél. „*Krisztus evangéliuma nem ismer más vallást, csak közösségi vallást, nem ismer más szentséget, csak közösségi szentséget.*”- hangoztatta gyakran prédikációiban.

A szegények iránt érzett felelősség indította a metodistákat, hogy kézzelfogható segítséget is vigyenek a rászorulóknak. Bristolban orvosi rendelőt, hitelpénztárt szerveztek, Kingswood-ban és számos más helyen iskolát alapítottak bányászok számára. Vasárnapi iskolákat létesítettek az írástudatlanság leküzdésére. *Keresztény könyvtár* címen sorozatot indítottak, hogy olcsó és jó könyvekkel lássák el Angliát, és ezzel a műveltséget elérhetővé tegyék sokak számára.

Mozgalomból egyház

Wesley 1791-ben bekövetkezett halála után került sor arra, hogy az addig szövetség formájában működő mozgalom egyházzá szerveződjön. Bár a metodisták ekkor még mindig csak 70 ezren voltak (mindössze a társadalom egy százaléka tartozott hozzájuk), befolyásuk jóval meghaladta csekély számukat. Ennek magyarázata, hogy a metodisták Anglia legégetőbb problémáira tapintottak rá, és saját eszközeikkel vették ki részüket a megoldásból.

Az evangelizáció, igehirdetés, és jótékony akciók mellett felemelték szavukat minden olyan ügyben, amely a szegények sorsának enyhítését remélték, ezzel elültették a társadalmi felelősségvállalás gondolatát az emberek fejében. Hallatták hangjukat az oktatás reformja, a szeszcsempészet elleni harc idején, és legfőképpen a rabszolgaság eltörlése érdekében.

A metodista ébredés társadalmi hatása kivételes volt, egyike az Angliát átformáló evangéliumi mozgalmaknak.

A XVIII. század közepén a metodista mozgalom eljutott az Ír-szigetekre, majd lelkes prédikátorok révén az Újvilágba is. A XIX. században amerikai metodista lelkészek hozták el Európába a missziós lelkületet, s kezdték meg terjesztését a kontinensen is. Időközben

a metodista mozgalom számtalan irányzat és egyház megalakulásához vezetett. 1968-ban, egy hosszú egyesülési folyamatnak köszönhetően a világ metodista gyülekezetei újra egy egyházban egyesültek, mely az Egyesült Metodista Egyház (United Methodist Church) nevet viseli. Tagjainak száma akkor 11 millió volt. Ma 108 országban 70 millió metodista él a világon.

Összeállította: Szabó Ildikó
(www.metegyhaz.hu/probatagok)

ÉLET ÉS IRODALOM

Molnár Ferenc: A Pál utcai fiúk (részlet)

– A Múziumban tegnap megint *einstandot* csináltak!

– Kik?

– Hát a Pásztorok. A két Pásztor.

Nagy csönd lett erre.

Ehhez tudni kell, mi az az *einstand*. Ez különleges pesti gyerekszó. Mikor valamelyik erősebb fiú golyózni, tollazni vagy szentjánoskenyér-magba – pest nyelven: *boxenlibe* – játszani lát magánál gyöngébbet, s a játékot el akarja venni tőle, akkor azt mondja: *einstand*. Ez a csúf német szó azt jelenti, hogy az erős fiú hadizsákmánynak nyilvánítja a golyót, s aki ellenállni merészel, azzal szemben erőszakot fog használni. Az *einstand* tehát hadüzenet is. Egyszersmind az ostromállapotnak, az erőszaknak, az ököljognak és a kalózzuralomnak rövid, de velős kijelentése.

– *Einstandot* csináltak?

– Azt – mondta erre nekibátorodva a kis Nemecek, miután látta, a dolog milyen hatást tett.

– Úgy volt – mondta –, hogy ebéd után kimentünk a Múziumba, a Weisz meg én meg a Richter meg a Kolnay meg a Barabás. Előbb métát akartunk játszani az Eszterházy utcában, de a labda a realistáké volt, és azok nem engedték. Akkor azt mondja a Barabás: „Menjünk be a Múziumba, és golyózzunk a falnál!” És akkor mind bementünk a Múziumba, és golyózni kezdtünk a falnál. Azt játszottuk, hogy mindenki gurít egy golyót, és akinek a golyója eltalál egy olyan golyót, ami már oda van gurítva, akkor azé az összes golyó. És sorba gurítottuk a golyókat, volt már a falnál vagy tizenöt golyó, és volt közte két üveg is. És akkor egyszerre csak azt kiáltja a Richter: „Vége van, jönnek a Pásztorok!” És a sarkon jöttek is a Pásztorok, zsebre volt dugva a kezük, és lehajtották a fejüket, és olyan lassan jöttek, hogy mi mindnyájan nagyon megijedtünk. Hát hiába is voltunk mi öten, ők ketten olyan erősek, hogy tízet is elvernek. És nem is szabad minket úgy számítani, hogy mi öten vagyunk, mert ha baj van, a Kol-

nay is elszalad, és a Barabás is elszalad, hát csak hármat szabad számítani. És ha esetleg mind az öten elszaladunk, akkor se ér z egész semmit, mert a Pásztorok a legjobb futók az egész Múziumban, és mink hiába szaladunk, mert utolérnek. Hát csak jöttek a Pásztorok, egyre közelebb jöttek, és nézték nagyon a golyókat. Mondom a Kolnaynak: „Te, ezeknek tetszik a mi golyónk!” És még a Weisz volt a legokosabb, mert ő mindjárt mondta: „Gyönnek, gyönnek, ebből a gyövésből nagy *einstand* lesz!” De én azt gondoltam, hogy nem fognak minket bántani, hiszen mi soha nem csináltunk nekik semmit. És eleinte nem is bántottak, csak odaálltak, és nézték a játékot. A Kolnay azt súgta a fülembe: „Te, Nemecek, hagyjuk abba.” Azt mondom neki: „Hogyne, majd éppen most, amikor Te gurítottál, és nem találtál! Most rajtam a sor. Ha megnyerem, abbahagyjuk.” Közben a Richter gurított, de annak már reszketett a keze a félelemtől, és fél szemmel a pásztorokra nézett, hát persze, hogy nem talált. De a Pásztorok nem is mozdultak, csak ott álltak, zsebre dugott kézzel. Akkor aztán én gurítottam és találtam. Megnyertem az összes golyókat. És oda akarok menni, hogy összeszedjem, volt már vagy harminc golyó, de elémbe ugrott az egyik Pásztor, a kisebbik, és rám kiáltott: *Einstand!* Én hátranéztem, és a Kolnay meg a Barabás már szaladtak, a Weisz a falnál állt és sápadt volt, a Richter meg még gondolkozott, hogy szaladjon-e vagy nem. Én próbáltam előbb becsületesen. Azt mondtam: „Kérem ehhez maguknak nincs joguk.” De akkor már az öregebbik Pásztor szedte fel a golyókat, és rakta be a zsebébe. A fiatalabbik meg megfogta a mellemen a kabátomat, és rám kiáltott: „Nem hallottad, hogy *einstand!*?” Hát persze aztán én se szóltam semmit. A Weisz pityeregni kezdett a falnál. És a Kolnay meg a Kende a Múzeum sarkáról kukucskáltak vissza, hogy mi történik. És a Pásztorok mind fölszedték a golyókat, és egy szót sem szóltak, csak továbbmentek. Ez volt az egész.

KALENDÁRIUM – FEBRUÁR

(Folytatás a 2. oldalról.)

előírás, az úgynevezett mislóach mánót (ajándékok küldése; מִשְׁלֹחַ מַנּוֹת; sláchmónesz), azaz különböző finomságok küldése barátoknak, valamint adományt adni a szegényeknek, hogy ők se nélkülözzenek eme örömteli ünnepen. Mindennek betetőzéseként pedig lakomát csapnak, ahol a rabbik előírását követve annyit kell inni a nagy vigadalomban, hogy ne tudjanak különbséget tenni az átkozott Hámán és az áldott Mordecháj között. Szokás ezen az ünnepen különböző jelmezekbe öltözni – szimbolizálva a szerencsétlenség és szerencse forgandóságát –, valamint purimi játékokat rendezni és különféle édességeket enni, mint például Hámán füle, flódní. (A Purimról részletesebb leírás olvasható a 13. oldalon.)

(Összeállította: KZ)

A MET februári évfordulói

- **23 esztendeje**, 1990 februárjában a romániai forradalom résztvevői számára élelmiszereket és gyógyszereket szállít a MET a sepsiszentgyörgyi kórházba.
- **15 esztendeje**, 1998 februárjában Egervári Oszkár adventista lelkipásztor nyilvános bocsánatkérő levelet ír, amiért az egyházi üldözések idején nem állt ki Iványi Tibor és a többi, egyházából kizárt metodista lelkipásztor mellett.
- **12 esztendeje**, 2001 februárjában Iványi Miklós családjával együtt a kispesti gyülekezet épületébe költözik, és bekapcsolódik a gyülekezet munkájába; ugyanebben a hónapban megkezdődik Iványi Gábor latin-amerikai börtönmissziója.
- **10 esztendeje**, 2003. február 28-án történik Bakti Tibor, ifj. Iványi Gábor, Iványi Miklós, Ónodi István segédlelkészé szentelése.
- **9 esztendeje**, 2004. február 1-jén a Wesley János Óvoda és Általános Iskola nyilvántartásba vétele (MÁV-telep, X. ker.).
- **3 esztendeje**, 2009. február 24-26.: A presbiteri gyűlésen a MET elítéli a tatárszentgyörgyi vérengzést.
- **2 esztendeje**, 2011 februárjában Békásmegyeren a méltatlanul kiszorított, mellőzött, üldözött filozófusok, művészek mellett foglal állást a MET.

HIRDETÉS

Barátokat keres egy 55 éves magányos, látássérült nő, kutyával, papagájjal az Újlipótváros és Angyalföld határán.

A hirdetés margójára

Üzenet várt pár napja egy hölgy nevével, telefonszámával, azzal a kérdéssel, hogy lehet-e hirdetést feladni lapunkba. Felhívtam.

Kiderült: sem eladni, sem vásárolni nem akar. Pusztán magányos, de nagyon. Barátokat szeretne találni. Arra gondolt, hátha van hozzá hasonló.

Persze, mondta, biztosan van, csak a helyzet ennél bonyolultabb. Ő nagyon sok mindent nem tud egyedül csinálni, mert komoly gondok vannak a látásával.

55 éves, de sokkal öregebbnek érzi magát. Társa nincs, a lánya nemrég elköltözött tőle – nem várható el, hogy fiatal életét a majdnem vak anyjának szentelje, így is nagyon sokat segít – maradt a kiskutyája, meg a papagája, mindig szabadon a lakásban.

Volt már, aki jött volna segíteni, vagy beszélgetni, de utálta az állatokat.

Nem akar megválni tőlük. Évek óta megvannak, nagyon szereti őket. Olyan barátokat keres, akik az állatokkal együtt képesek őt elfogadni, megismerni, esetleg megszeretni.

Gondozót nem tud megfizetni. Voltaképp nem is akar, mert milyen lehet a pénzen vett barátság?

Próbálkozott a környékbeli templomokban. Hátha akad a hívek között, aki szívesen megismerkedne vele. Nem járt sikerrel. Mindenkinek van családja, baráti köre, az ideje meg kevés.

Az ő ideje sajnos túl sok. A rossz szeme miatt nem tud olvasni, tv-t nézni, kötni, varrni, moziba, színházba menni. Sajnos, rá kellett ébrednie, hogy minden olyan dolog, amivel az ember értelmesen le tudja foglalni magát, a látáshoz kötődik. A napok monoton egyhangúságban, élménytelenül telnek.

Egyre magányosabb. És egyre jobban szenved tőle.

Ha valaki szívesem megismerkedne vele, örömmel közvetítünk. E-mail: ev@wjlf.hu. Telefon: 210-54-00/127.

TA

RÍMELŐ

József Attila
Levegőt!

Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott
hazafelé menet?
A gyepre éppen langy sötétség szállott,
mint bársony-permeteg
és lábom alatt álmatlan forogtak,
ütött gyermekként csendesen morogtak
a sovány levelek.
Fürkészve, körben guggoltak a bokrok
a város peremén.
Az őszi szél köztük vigyázva botlott.
A hűvös televény
a lámpák felé lesett gyanakvóan;
vadvácsa riadt hápogva a tóban,
amerre mentem én.
Épp azt gondoltam, rám törhet, ki érti,
e táj oly elhagyott.
S im váratlan előbukkant egy férfi,
de tovább baktatott.
Utána néztem. Kifoszthatna engem,
hisz védekezni nincsen semmi kedvem,
míg nyomorult vagyok.
Számon tarthatják, mit telefonoztam
s mikor, miért, kinek.
Aktákba írják, miről álmodoztam
s azt is, ki érti meg.
És nem sejthetem, mikor lesz elég ok
előkotorni azt a kartotékot,
mely jogom sérti meg.
És az országban a törékeny falvak
- anyám ott született -
az eleven jog fájáról lehulltak,
mint itt e levelek
s ha rájuk hág a felnőtt balszerencse,
mind megcsörren, hogy nyomorát jelentse
s elporlik, szétpereg.
Óh, én nem így képzeltem el a rendet.
Lelkem nem ily honos.
Nem hittem létet, hogy könnyebben tenghet,
aki alattomos.
Sem népet, amely retteg, hogyha választ,
szemét lesütve fontol sanda választ
és vidul, ha toroz.
Én nem ilyennek képzeltem a rendet.
Pedig hát engemet

sokszor nem is tudtam, hogy miért, vertek,
mint apró gyermeket,
ki ugrott volna egy jó szóra nyomban.
Én tudtam - messze anyám, rokonom van,
ezek idegenek.
Felnöttem már. Szaporodik fogamban
az idegen anyag,
mint szivemben a halál. De jogom van
és lélek vagy agyag
még nem vagyok s nem oly becses az irhám,
hogy érett fővel szótlanul kibírnám,
ha nem vagyok szabad!
Az én vezérem bensőmből vezérel!
Emberek, nem vadak –
elmék vagyunk! Szívünk, mig vágyat érlel,
nem kartoték-adat.
Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet,
jó szóval oktasd, játszani is engeddd
szép, komoly fiadat!

Kosztolányi Dezső
A játék
Az különös.
Gömbölyű és gyönyörű,
csodaszép és csodajó,
nyitható és csukható,
gomb és gömb és gyöngy, gyűrű.
Bűvös kulcs és gyertya lángja,
színes árnyék, ördöglámpa.
Játszom ennen-életemmel,
búvócskázom minden árnyal,
a padlóssal, a szobákkal,
a fényvel, mely tovaszárnyal,
a tükörrel fényt hajítok,
a homoknak, a bokornak,
s a nap - óriás aranypéncz -
hirtelen ölembe roskad.
Játszom két színes szememmel,
a két kedves, pici kézzel,
játszom játszó önmagammal,
a kisgyermek is játékszer.
Játszom én és táncolok,
látszom én, mint sok dolog.
Látszom fénybe és tükörbe,
játszom egyre, körbe-körbe.
Játszom én és néha este
fölkelek,
s játszom, hogy akik alusznak,
gyerekek.